

NOĆNA KRETANJA

„Kad dođe vreme, neće biti vremena.“

To mi je kazao zubar, moj drug iz studentskih dana, dok sam se pridizao iz aerodinamične, poluležeće stolice. Osećao sam se kao Denis Hoper na probnom snimanju za „Easy Rider 2“. To poređenje se pojačalo kada mi provereni ortak nonšalantno tutnu tabletu u obliku medaljona suza, boje svetle tikve, na kojoj je pisalo „C 20“.

Na moj upitni pogled namignu mi i reče: „Za oprobano ortaka samo oprobane stvari.“

Nisam bio siguran kako je on to mene probao, toliko puta da postanem *oproban*. Zato sam namah pomislio da imam neki proces na desnim, da je meso počelo da se odvaja od zuba ili da su mi umnjaci poludeli u korenu.

„Dobro, je l' hoćeš da mi kažeš šta je ovo?“

„Cialis“, rekao je pribranim glasom, gledajući me u oči.

„A, to li je“, ispustih uzdah olakšanja koji ipak nije smanjio moju zatečenost. Od male na sam imao strah od zubara. Zato su mi sve četiri šestice izvadili pre nego što sam upisao gimnaziju. Znao sam šta je „cialis“, čuo sam za to čudo medicine, ali još uvek sam bio u zubnoj ordinaciji i nisam mogao da spojim miris amalgamskih jedinjenja sa nečim što priziva mnogo drugačije mirise.

„Je l' ga koristiš kada ih natakariš na ovu stolicu? Da eliminišeš profesionalnu tremu i da ne gubiš vreme u predigri?“

Stvarno mi je bilo teško da se uživim u seksanje okružen bušilicama, kleštima, burgijama, pincetama i tamponima.

„Ma, možeš da ga koristiš gde god ti zatreba.“ Moj drug u belom mantilu raširi veliko-dušno ruke, kao da poseduje čitavu ulicu u kojoj se nalazila njegova ordinacija.

„Slušaj“, otpočeo sam sa iskašljavanjem, „zašto mi ovo daješ? Mislim, znam da nije jeftino, a ja mogu i bez toga.“ Pokušavao sam da se izvučem iz bilo kakvog kreditiranja dobrih usluga. Već sam mu dugovao za sitne opravke, čišćenje kamenca „beverli hils“ metodom, zamenu plombi i vađenje dva polumrtva živca.

„Ali šta ako se ukaže neka specijalna prilika? Totalno nenajavljena? Porno šok iz snova koji dođe, prođe i više se nikad ne vrati? Znaš već kako to biva u životu, u našim godinama?“ Sada se raspricao kao orijentalni trgovac usred bazara i bi mi još neprijatnije jer nisam imao nameru da se zadužujem, a nisam znao koliko ovaj *medikament* košta.

Mora da je primetio moju nelagodu, te me potapša po ramenu, i reče uz neobavezni osmeh: „Čoveče, ovo je poklon. Znaš da sam u takvom poslu da mi svakakvi lekovi prolaze kroz ruke. A sve što ti neko da u ruke imaš pravo da proslediš.“

Lepo je to rekao. Bilo je tu neke mudrosti koja je mogla da unapredi prostodušnu poročnost ljudske duše. Moj drug je bio dobar čovek, iako se nije mnogo isticao u društvu. Možda baš zbog toga. Imao je ženu i dvoje dece koje je vrlo pazio i udovoljavao im bez pogovora – o ma kakvim prohtevima da se radilo. A oni su se često s porugom ponašali

prema njemu, tretirajući ga kao fizikalca i šalterskog radnika i kasicu-prasicu. Hoće to zbog dobrote, bližnji se zaborave i postanu nezahvalni jer se mužačka požrtvovanost ne kotira naročito u porodičnom čoporu. Znao sam i ja ponešto o tome. Izrasla je i meni grba dok sam se trudio oko moje porodice. Taj klub pogurenih i izguranih nije bio malobrojan čak ni u mojoj proređenoj okolini. Ma koliko izbegavao da se družiš sa drugim ljudima, kao i oni sa tobom, nisi mogao da ne primetiš tu ignoranciju i tiho trpljenje onih koji su *izdržavali* na svaki način svoje mučitelje i komandujuća gundala.

Pa ipak, uprkos životnoj pokorici koja se nahvatala na naše sunce, muteći nam svetlost iz ugla renesansne perspektive, ni moj zubar ni ja nismo prešli u izolaciju i rezignaciju koje skoro sigurno od ugnjetenog čoveka prave ženomrscu. Ne, to nije bio slučaj sa nama, iako nismo nikada razmenjivali ljubavnice ili konkubine.

Inače se ne bi „cialis“ tek tako, bez uputa i molbi, stvorio u mojoj šaci.

„I, dobro, kako se ovo koristi“, upitah, dok me moja radoznalost opuštala vodeći me u čulnu i blisku budućnost.

„Isto kô što se koristi kurac prilikom jebanja.“

„Čekaj, mani sad zezanje. Znaš da imam operisano srce i da uzimam redovno razne lekove. Moram da znam kakve su kontraindikacije. Imaš li neko uputstvo za upotrebu?“

„Ej, Vojo, ti kao da zaboravljaš ko sam. Znam o tebi i više nego što želim. Zato ne brini. Ovaj lek ti je ‘laganini’, a radi kô švapska buba.“

„Kakva švapska buba?“ Pomislio sam da je pobrkao „špansku muvu“ sa nekom novom generacijom porcelanskih plombi koje se presijavaju kao obala slonovače u podne.

„Folksvagen, najizdržljivija lokomotiva na četiri točka.“ S prekorom mi odgovori svestrani drug.

„Znači, nemaš nikakvo uputstvo za upotrebu?“ Protrljah abdomen, proveravajući izdaleka svoj puls.

„A je l’ postoji uputstvo za upotrebu kurca? Možda je neki naučnik otkrio da ne možeš da ga udeneš ako se prethodno ne ukruti. Hoće li te to otkriće umiriti?“

„Lako je tebi da se zezaš. Nisi ležao na operacionom stolu, petnaest minuta fizički odvojen od svog srca. I ne gledaš svaki dan ožiljak gde su te rasporeli, niti piješ lekove koji više truju nego što leče, a sve iz preventivnih razloga.“

„Glavu gore, visibabo! Kažem ti ‘cialis’ je retko humani lek. Kakva ‘vijagra’, i ostale pumpe. Ovo se baš preporučuje onima koji imaju problema sa krvnim pritiskom, i ostalim srčanim okapinama. Način upotrebe? Prosto, brate. Gutneš ga malo pre akcije i onda možeš da teraš i do trideset i šest sati.“

„Niko ne može da jebe trideset i šest sati.“ Iz mene je progovorila preživljena pamet pedesetpetogodišnjaka.

„Ma, znaš ti na šta mislim. Toliki ti je vremenski raspon u okviru kojeg si bezbedan i moćan.“

Obojica slegosmo ramenima i obavismo jedno srdačno rukovanje.

Nije me žuljala ona tableta, smestila se udobno u unutrašnjost jednog od džepova, fino se uklapala uz ličnu kartu, zdravstvenu knjižicu, kreditnu karticu i ostala lična doku-

menta. Nema smetnje, lek je lekovit ako ti pomaže da drugima dokažeš da si ti ono za šta se predstavljáš.

Žuljalo me je nešto drugo: misao o čoveku koji se predstavljao da je moj prijatelj a, u stvari, bio je beskrupulozni preljubnik. Nikako nisam mogao da se oslobodim te slike: u stanu koji sam iznajmio – tajno, razume se, jer ja sam oženjen čovek i profesor koji pazi šta radi sa studenticama na fakultetu i drugim javnim mestima – jednog meteoropatskog popodneva zatičem mog dotadašnjeg prijatelja, golog i usukanog, kako stoji poput rano-hrišćanskih transičara, dok mu moja ljubavnica sisa kitu. Koja je isto tako, mislim na kitu bivšeg prijatelja, sva mršava pa izgleda izduženo i žilavo. To sam mogao da vidim jer mu je ova moja, pravilno zaobljena kurveštija, uglavnom obrađivala glavić. Pretpostavljam sam da je htela da mi se osveti, i da se počasti usput. Ionako se nakupilo paučine u njoj, ovo joj je bila prilika da se podmladi i da se zaigra u svom provincijalnom klimakterijumu... Nijedno od njih dvoje nisu bili u situaciji da često biraju partnera, te me baš i nije začudilo što nisu prestali ni kada su me ugledali. Banuo sam bezglasno, možda zato jer su i oni bili prilično tihi. Nije se čulo ni stenjanje, ni mljackanje, samo ubrzano i produbljeno disanje kroz upaljene sinuse. A onda je žgoljavi, bradati muškarac sa gužvicama prosedih dlaka na grudima i stomaku, kažiprstom pokazao na žensku glavu koja se pomerala napred-nazad i kazao muklim glasom: „Vojo, ovo je tačka gde prestaju svaka etika i estetika“.

I kako da ti u takvom golom raskoraku, sa naglavačke visećim mudima, osmeh ne popizdi? Ili obratno, kako da ti švalerska dvostruka prevara ne zazvuči kao komična radiodrama u kojoj se govori o zaljubljivanju kepeca u putujućem cirkusu? Nikad nisu jadni oni koje zatekneš na gomilu. A zatekneš ih jer ih oboje previše dobro poznaješ. Pa ipak, nije mi bilo teško da, uz džekovsku resignaciju, odmahnem rukom, okrenem se i odem polaganim, gotovo saučesničkim korakom...

Otišao sam u omiljeni kafić, koji se svetleo u kvartu načičkanom bankama i apotekama i pandurskim kućicama za nadzor službenih vozila koja su bila parkirana preko puta moje zgrade. Od te militantne atmosfere, još sveže izdan – kao kurton bez higijenske zaštite, pokušao sam da spas pronađem u prirodnoj limunadi, ceđenoj narandži i nešto manje ceđenoj hladnoj nes-kafi sa šlagom. Dok sam pijuckao svoje porudžbine, nisam krio ozbiljne poglede kojima sam skenirao i rešetao izložene dvadesetogodišnjakinje. Nije trebalo mnogo napora da se oseti njihov estrogen. Kao miris mora u napuštenoj luci, koji udišeš sa terase odakle puca pogled koji dopire malo iza pučine. To mi je bilo dovoljno, pa sam se kao prebijena psina dokotrljao kući i učinio sve da što pre zaspim...

Život ide dalje, a posao još dalje. Sutra je bio novi dan, i svi su se trudili da usavrše stare navike. Kao što je govorio ORL-hirurg i specijalista za zdrav život, blaženi Mile: „Ko god je prestao da pije – ponovo se propio. Ko god je prestao da puši – ponovo je propušio. Ko god je prestao da jebe – e, taj je u opasnosti da upadne u trajnu apstinenciju.“ To mi je rekao jednom, kada sam pokušavao da se odviknem od opijanja u radno vreme. Kada sam mu, braneći se od njegove napadne neverice, pomenuo da to od mene traži moja supruga, Mile postade još misaoniji, te mi reče glasom nalik na raspuklo zvono: „Ženu treba shvatiti ozbiljno samo kada umre.“

Tu sam se ubacio u religioznu zamutavelost, momentalno se setivši da se Miletova žena davno ubila, ostavljajući ga sa dvoje dece, koju nije bilo lako razlikovati od ostalih pacijenata. Makar u početku, kako mi je, u to katastrofično vreme, sam priznao. Naravno da to nikad nisam zaboravio. Ne samo zbog toga što sam u međuvremenu toliko zaglavio da sam postao em oženjen, em otac. Nego i zato što sam Mileta znao još iz babinog komšiluka, kad smo bili klinčurija koja je htela da odraste da bi kinjila one što su odrasli mnogo pre nas i nisu prestajali da nam drobe o opasnostima koje vrebaju hormonske junoše što bi da uživaju dok su mladi umesto da se spremaju za *testove*. Mučenje inteligencije nikada ne prestaje, ma koliko čovek bio glup. To otkriješ kada si već toliko navučen da ne možeš da podneseš dan u kojem neko nije pokušao da ti smesti igru. Jer to ti je jedini način da ostaneš u formi, da razvijaš nove tehnike eskivaže i kontraudara.

Otprilike time sam se bavio kao sociolog kulture, spajajući ličnu muku i društvenu nauku. Ipak, moram nešto da priznam. Bez obzira na uživanje koje je neretko pratilo moju analizu nastranog ponašanja unutar istorijski rastrzane srednjeklasne porodice – i to u zavičajnoj mi zemlji gde je srednja klasa iščezavala i gubila na važnosti poput picajzli u eri epidemije HIV-a – uvek kada bi se desilo da moja žena nije u gradu, u meni bi se povampirio omatoreli jebački nagon. Bio sam svestan da sam osuđen na psiho-metabolički diktat moga učenoga penisa. Da, bio sam rob Penisokratije. I trudio sam se da joj časno i odano služim, tešeći se da drugog izbora nemam – jer je TO moj izbor... I tako, moj veseli usud je terao dalje. Uprkos unutrašnjem glasu koji mi je, slabashnim hropcem, govorio da nije više punokrvni provod za starce kao što sam ja. Za mene ti je samo da ga stavim, po mogućstvu u usta, i toliko. Možda da ga stavim i u vaginicu, ako je prethodno pripremi neki veselko. Ali, konjski zakoni nisu važili u svetu ljudskih putenosti...

„Sada kada si sredio zube, mogu da odem kod Milje. Uzelelo se dete da razmenimo ženske tajne.“ Rekla je to kao da su moje vilice pretrpele medicinsku epopeju; kao da sam nameštao kompletnu nisku veštačkih zuba, mostove, šine, postolja i ostale cementirane lego-kocke za večni mermerni kez. Zazvučala mi je kao novootkriveni ženski pubertet. Koji hoće da podeli svoje otkriće sa onima koji se još uvek teško nose sa ubilačkim pms-om i samoubilačkim tenom alergičnim na drage, ljubazne i neprivlačne osobe...

Pogledao sam u suprugu, ženu kojoj sam napravio dete u njenoj dvadeset i prvoj godini, ženu koja je bila moja boginja i intelektualni kompanjon, pratilac i vođa, zamena za majku i zamena za Mišel Filips... Žena sa kojom sam skoro bezbolno, uz pristojnu rutinu, živeo našu blistavu, neponovljivu i sve udaljeniju prošlost... I posle svih peripetija, koje iskrzane strasti mogu da prirede, umela je da rasporedi i uskladi svoju brigu za mene i sebe, sa nežnom i čeličnom pažnjom kojom je motrila na životni paket-aranžman naše kćeri, koja se odavno odvojila od nas, najpre zbog studiranja u Beogradu, a potom i tražeći posao što dalje od Nišvila. Bio sam ponosan na nju zbog te strategije. Kao da je sprovodila moje neostvarene želje. Uz takvu kćer bilo mi je lako da sebe nazovem konformistom i neambicioznom prorokom. Imao sam alibi od krvi i mesa. I to je bila moja krv i moje meso, u genetskom i ideološkom smislu. U mojim godinama, čovek mora da ima skraćenu Bibliju za svakodnevnu upotrebu, koju čuva ispod jastuka kada je budan i bačen u gomilu gde je poželjno da svi liče na sve.

„Je l' neki novi momak u pitanju?“, upitao sam mekanim glasom, koji se koristi za pevanje uspavanki deci koja su preskočila obdanište i pošla u školu.

„Ili je opet aktuelan raskid sa onim finim, situiranim građevinskim preduzimačem?“ Dodao sam malo očinskog jeda uz ovo rezervno pitanje. Koje je stalno bilo na dnevnom redu našeg malog dislociranog kućnog saveta. Nisam hteo da se mešam u kćerkin izbor, ali nisam hteo ni da mešam malter za tuđu teretanu.

Supruga me je pogledala supružničkim pogledom koji je bio rečit koliko i ničeanski pogled na hrišćanstvo. Jeste da sam ponekad više razumeo Ničea nego svoju suprugu, ali sam umeo to da sakrijem.

„Dobro, cucice“, zacvrkutah osećajući kako se vazduh komeša od majčinske šibe, „znaš da se ja to samo šalim.“

„Znam.“ Potvrdno je klimnula glavom kao da komanduje „voljno“ paradnom stroju ufalčovanih muškaraca. „Samo ne znam zašto te to uvek spopada baš u trenucima kada te tvoj smrknuti smisao za humor skroz napusti.“

„Pa, verovatno zato što ne želim da budem napušten“, rekoh pažljivo birajući reči da izrazim svoju odbranu, a da ne zvučim razdražljivo.

„Misliš, ne želiš da odem kod Milje za vikend? Zar tatici toliko nedostaje njegova mamica?“

„Mogla bi da me podojiš pre nego što odeš“. Lapkao sam jezikom, razbacujući požudnu pljuvačku oko sebe.

„Daće mu mamica cuclicu i flašicu.“

„I čigricu“, zameketah osećajući iznenadnu vrelinu u preponama.

„I čigricu, nego kako.“ I njen glas zadrhta na onaj obećavajući način. „Ništa se ti ne brini. Samo se lepo zaperi i odmah će mamica da ga ušuška.“

„Al' bez pelenice.“

„Važi, kure moje nestašno. Podojićemo ga i bez pelenice i bez portiklice. Veliki je on i neće da se uprlja. Je l' da da neće?“

„Aha, aha“, počeh da se teturam prema kupatilu s pantalonama već smaknutim do kolena. Da sam lazio bio bih brži, ali nisam mogao da se igram verno do kraja. Ko je uopšte ikada pozeleo da bude veran do kraja?

Kada smo se izigrali i namirili jedno drugo u skladu sa podarenim nam telesnim i van-telesnim mogućnostima, ona započe pakovanje, dok sam ja pridržavao višak stvari za koje se nikad nije znalo hoće li ih ipak poneti ili ću ih ja vratiti tamo gde su stajale... Sve te ispeglane i pod oficirsku vertikalnu složene stvari koje su zahtevale obavezno dodatno peglanje, pre nego što se spakuju u kofer sa točkicama i bravom čiju šifru ni proizvođač nije uspeo da zapamti. Nikada nisam shvatao te rituale, možda zato što sam bio oslobođen služenja vojske zbog rodbinskih veza koje nikako nisam mogao da povežem na psiho-testu prilikom regrutacije... A nisam se isticao ni kao izviđač, niti kao turista. Bio sam *profesionalni tuđinac*. Tako me je supruga zvala u trenucima panike, kada je trebalo stići na autobus, voz, avion... Smatrala je da od početka našeg braka igram na tu kartu. Ali, špil je bio odavno negde zaturen, a vreme za novo deljenje nikako nije dolazilo... Ovog puta sam je ispratio bez keca u rukavu. Adut od keca je bio na dnu moje fioke gde sam držao seminar-

ske radove zabludelih i revnosnih studenata između kojih sam sve teže pravio razliku. Da, ispod naslaganih fascikli smestio sam tabletu „cialisa“.

Kao što sam već napomenuo, privremena samoća čoveka oženjenog zaposlenom ženom, viskijem iz špajza i profesorskom karijerom prilično je nepodnošljiva i zahteva fizičko pražnjenje. Jer, čim reči opraštanja utihnu na kućnom pragu, neki svrabež momentalno počne da raspaljuje ustajali krvotok, koji se pretvara u uzbuđalu stihiju, pulsirajući glasnije od zvonjave *oba* telefona koja su se vodila na moje ime. I koji se ionako – po nekom nepisanom, ali surovo efikasnom pravilu! – nisu oglašavali upravo u tim danima neočekivane, od svevišnjeg vruga podarene mi slobode. Opkoljen knjigama i prljavim sudovima i suvenirima sa bračnih putovanja, osećao sam se izgubljenije od miša u lavirintu neke futurističke laboratorije. Njega su bar nadgledali ambiciozni humanisti, budući nobelovci i ministri rata, a na mene se samo slegala prašina sa porodičnih fotografija, uramljenih ro-bijaškom patinom...

Ubrzo sam se – sasvim predvidljivo, u pokušaju izbacivanja – preko nevidljivog razgla-sa, stavio na raspolaganje svojim poznanicima. Gde god da sam se zatekao na čelu mi je bio odštampan oglas u kojem sam tražio ženske osobe za druženje i kruženje. S obzirom na prisustvo ekspresionistički osunčanog poznog maja, najmamkavijeg meseca u kalendarskoj i školskoj godini, čiji rascvetali miris je podsećao prirodu i društvo da se ispitni rok bližio, unutrašnji život na fakultetu je bio uzburkan, te mi uskoro dojavise za žurku koju je organizovao jedan od mojih bivših studenata. Pošto sam vest primio s pedagoškim odobravanjem, usledio je i zvanični poziv: jedan neuljudno ulizivački telefonski razgovor ispunjen istim takvim poštovanjem i zadovoljstvom što je moja uvažena malenkost prihvatila da uzme učešća u toj gradskoj zabavi za gradski obrazovane ljude. Malo je preterao u opisu, ali žudnja za muvanjem, a naročito žudnja da ga munem u neku novu mekoću i toplinu je prevladala, pa sam nekako svario snobizam na daljinu.

Devojke su se podrazumevale, kad su ovakvi događaji u pitanju. Ali, ipak sam pitao upućenog lovca na riblju piletinu: „Koliko će ih biti?“ Jer, muškarci su se još više podrazumevali od devojaka i njihova brojčana nadmoć uvek stvara gužvu u šesnaestercu, a ti imaš veliku šansu da odčučiš celu utakmicu kraj aut-linije. Dakle, kada sam dobio pouzdanu informaciju da je polna jednakost zvanica u korist sisića, mogao sam da porazmislim o sticaju okolnosti koji je prizvao onu, pomalo mističnu i velikodušno hedonističku tabletu. Da, kucnuo je čas, i kukavica je morala da izađe i otkukuriče svoje. Sistem opruge je otvarao i najdrvenija usta. Samo što je umesto Mama Huanite, „cialis“ došao po mene. Baš kao što su, u neka intelektualno radoznala vremena, samosvesne žene dolazile u moj kabinet – po mene, ne po moj potpis, retku skriptu ili konsultaciju celomudrenu... Jer, drugi ispit se tada polagao i *ja* sam bio taj koji je trebalo da ga *položi*...

Sada sam se opet osećao slično, između dva testiranja koja će pokazati stepen moje spremnosti za tako specifičnu akciju – društvenu koliko i životinjsku. Elem, pre tuširanja, biranja donjeg veša i ostalog pamuka, pomešanog sa univerzalnim džinsom i italijanskim mokasinama za lebdenje u ritmu uskih kukova i čvrstih guzova, morao sam da obavim

važan i neodložan razgovor. Ne, nisam se ispovedio lokalnom parohu. Čovek je ionako bio zauzet uterivanjem vere u raskalašnu ženskadiju. Moj ispovednik je bila moja doktor-ka za srce. Tako sam zvao kardiologa kod koga sam dospeo preko veze, insistirajući na njoj jer je imala ime, a i želeo sam žensko jer sam ostao u uverenju da one uživaju da se brinu o učenim muškarcima, koje je spopala nevolja od poročnog života.

I zaista, pomno i brižljivo me je pratila od trenutka kada mi je čuka počela da zaribava i ispada iz ritma. Ispostavilo se da imam prilično zeznuto oštećenje srčanih zalistaka, koji su srasli međusobno i doveli do suženja aortnog otvora. Zbog te „aortne stenozе“ morao sam na operaciju, da mi stave veštački zalistak... Sve mi je to ispričala onako ležerno a saosećajno, razgledajući razne snimke i nalaze koji su govorili nešto o mom telu, prignječnom dušom i raznim drugim duhovima...

Dala mi je dijagnozu, terapiju, psihičku štaku za moju labilnost. Jedino mi *ono* nije dala, ali to nisam ni tražio. Bila je zgodna, dobro očuvana dama iz dobre kuće, u transparentnom građanskom braku. Svetska žena sa kojom sam mogao da izlečim onu stidljivost koja se javlja kod načetog a još uvek drčnog sredovečnog muškarca. Sećam se kako me je ohrabivala pre prvog postoperativnog snošaja sa suprugom. Da stvar bude još gora, supru- ga je već počela da me optužuje da je izbegavam iz drugih razloga, odnosno zbog drugih žena. Eto tipičnog bračnog nesporazuma. Zbog takvih stvari zreli ljudi i gube veru u smisao bračnog zaveta i fizičke odanosti. Što se više trudiš imaš veću šansu da dobiješ trudove i rodiš mečku. A istina je bila sramotno prosta i prozaična: bio sam toliko uplašen da se nisam usuđivao ni da vodim ljubav sa samim sobom. Iako se ovaj moj zamlata redovno vrpeljio i krutio i durio... Što je, opet, nosilo drugu vrstu rizika – da me seme udari u teme! Ali, zahvaljujući mojoj doktorici usudio sam se i obavio to sa ženom koja me je čuvala i pre operacije na skoro osećajan način. Strah ume da unese filmske manire u domaćinsko jebanje. Zaboravio sam koliko je poseban osećaj kad udariš „prstenac“ ženi koju si prstenovao pred zakonom i svedocima... Priznajem, zadužila me je ta posvećena doktor-ka na više načina – kao metresa koja mi lično izmeri krvni pritisak pre i posle posete bor- delu sa sertifikatom Crvenog Krsta...

Prvo sam ja njoj, ne bez izvesne erotičnosti u glasu, objasnio šta bih da učinim, a onda je, ratnički opušteno, zamolio za njeno objašnjenje. Kardio, kardio, da li smem da mu ga dam? Učinilo mi se da je njen glas imao pomalo dvosmislenu nazalnu boju, dok mi je tu- mačila naučnu pozadinu „cialisa“. Slutnje su se nadovezivale, kao latinski termini u lascivnim poslovicama... Otrprilike mi je kazala da rizik nije veliki, zapravo je minimalan jer „cia- lis“ aktivira femoralnu arteriju, to je ona koja se nalazi u međunožju. Tako da „gornja dis- tributivna hemodinamika nije opterećena“. Prevedeno na jezik seksualnog naprezanja – zona ispumpavanja krvi se ne penje nagore, prema srcu, slomljenom i nesalomivom. Po- želela mi je uspešan provod, ali nije pozdravila moju ženu. Stavila mi je do znanja da joj je sve jasno, a ja sam u sebi pohvalio njen diplomatski princip... Hm, sa tako tolerantnom a stručnom osobom može se sarađivati na više nivoa, mada bi me *misionarski* sasvim zado- voljio. Naročito što je moja doktorka bila krupna žena. A zna se da su žene koje imaju pri- bližno našu težinu, daleko jače od nas. To se najbolje oseti u seksu. Zamisli ženu od 80 ki- lograma koja se jebe. Ona je gospodar situacije. U tolikoj je prednosti da, u trenucima na-

paljenosti, postaje gospodar koji svaštari. Ona, u stvari, vrlo brzo nakon što ga oseti, više i ne zna kome je gospodar. Zato jer po pravilu takve imaju usku pičku. A ko ima usku pičku, taj epileptično trza glavom dok ga prima. Možda bi nauka rekla da to ima veze i sa prečestim upražnjavanjem misionarske poze. Ali, koju drugu pozu senzualni i načitanu muškarac može da izdrži sa tom kilažom naspram sebe?

Uz takva izukrššana i zarolana razmišljanja, ispih tabletu kao „kafetin“ da pijem, i krenuh da se doterujem za predstojeći nastup. Moj vip-ego je šljakao kao podmazan. Eto šta čini svakodnevni akademizam. Čak i od čoveka koji nije prestajao da mašta kako ispravni „vojnici seksa“ može da zasluži ponovni dolazak puberteta u njegov kosmički nezadovoljeni život. Te večeri svaka od kolonjskih voda koju bih onjušio, proizvodila je jaki, gusti miris razigranih orgija. Dobre vibracije su se širile oko mene takvim nervoznim intenzitetom, da sam lako mogao da pomislim kako zapravo stanujem u turskom kupatilu.

Nažalost, kafić u kojem je bila zakazana žurka nije uopšte ličio na tursko kupatilo. Čak ni na rimsko, a kamoli na ono *lujevsko francusko* iz doba pre buržoaske revolucije. Bio je to fensi uređen podrum sa improvizovanom modnom pistom koja je funkcionisala kao korzo zatvorenog tipa.

Prepoznao sam neke likove, drugi neki su, pak, prepoznali mene. To prepoznavanje je potrajalo, kao merkanje potencijalne mlade i njenog pokretnog miraza, praćeno bubnjanjem po ramenima i leđima, i šaranjem izbečenih pogleda po ostalim kandidatima za jednokratnu ljubav. Ehe-ehe-iju-iju razgovori su se razvlačili kao prosuta creva u špagete-vesternima. A svaki čas bi se neko novi ubacivao u treniranje kulerske ljubavnosti, koja se prekidala još ljubaznijim kucanjem prepunjenih čaša za „živeli“. Brzo sam snimio sterilisanu situaciju: ovde su svi bili *ubačeni*, i kao da nikome nije stalo da se *nabacuje*. Svi su se bavili zavodjenjem sopstvene elegantne, neodoljivo privlačne pojave.

I baš kad sam pomislio „koje izdrkavanje“, moje staračko mrgođenje se zaledi negde u korenu nakostrešenih obrva. Elem, osetio sam kako mi se kurac neuobičajeno energično bacaka u ne tako širokim gaćama. Što je stvaralo vrlo stvaran osećaj neudobnosti. A kada spustih pogled i ugledah ispupčenje u obliku amorfne gule na mojim pantalonama, talas nelagodnosti odnese moje cinične opservacije. Kao i svaku želju za daljim gvirenjem u jedva skrivene šupljine prisutnih, u gomili taktički raspoređenih mesožderki. Nije mi se trgovalo sa njihovim mesom jer sam imao problem sa sopstvenim. S tim što je moje meso, uprkos mojoj volji i razrađenom stilu urbanog lisca sa profesurom i vizurom, umesto da ostane diskretni nagoveštaj postajalo *kopljanik* koji se otrgao vrhovnoj komandi i krenuo u solerski juriš bez vidljivog smisla. Mislim, mom kurcu nije bilo do uboda, nego do isticanja. Po žestini kojom je kucao na unutrašnju kapiju šlica, shvatio sam da je pozeleo da se oslobodi i mene! Nečuveno! Moje pastuvsko držanje se pretvorilo u ukrštanje kolena i sedenje u čošku uz flašu viskija koju sam držao na bedrima kao muževnu kamuflažu.

Kada mi ni razgovor sa domaćinom žurke nije izazvao splašnjavanje u gaćama, odlučno se probih do toaleta, i u mirisu gandže i oznojenih uložaka, počeh da se raskomočujem. Pokušavajući da napravim neki novi raspored dole, među nogama, da ga nekako nežno uklještim i približim disciplinovanim mudima. Avaj, što sam ga više pipkao, više se krutio. Učinilo mi se da je dobio i na težini i na dužini. Začudo, to me nije ispunilo pono-

som. Osećao sam se kao da su mi naglo porasla stopala, a ja sam na ambasadorskom prijemu u „Gučijevim“ cipelama, skupljim od papirnih borosana.

U nemogućnosti da ga ohladim u lavabou koji se nalazio u otvorenom delu nusprostorije, rastezao sam bokserice, uz ponižavajuće polučučnjeve, zamišljajući najhavajskije bermude koje su proizvodili za američke marinice, kurate crnce što su ih majke povijale u pocepanim kurtonima. Te široke, cvetne gaće do kolena, sa prirodnom ventilacijom, bile su im „civilka“ za odmor i mešanje sa lokalnim stanovništvom. Razmišljao sam o okupaciji koju su vršili „dobri momci iz Alabame“, o diplomatiji sa mirisom napalma, o Džeronimovom padu bez poraza, o jedenju pirinča uz mašinsku pušku uperenu u stomak, o kasetnim bombama koje su rasejane po celom Nišvilu, sa velikom verovatnoćom da je neka ostala neotkrivena na krovu kuće koju su preuredili u kafić gde sam se zatekao...

Tek me je višeminutno lupanje na vrata trglo, toliko da se i ovaj moj malo pribrao i spao u podnošljivu normalu. Mislim da sam tada otkrio svu širinu i komociju nirvane. Biti ispražnjen od sebe, to je jedino moglo da mi ublaži gorčinu pobede seksa nad zavodjenjem i zaljublivanjem. A koliko sam samo priželjkivao da doživim jednu takvu pobedu! Nema šta, vasseljenski cinizam me je častio jednom od svojih morbidnijih šala... Prizivajući meditaciju, da me opere od razmišljanja kako da sprečim telo da mozga svoje, zakoraćih u masu, buku i dozirani, obojeni mrak...

Da ironija bude potpuna, okolni sisići i dupići su se ponašali u skladu sa starom kineskom poslovicom: „Onaj koji odmah daje – taj tri puta daje“. Njihovo koketiranje se svodilo na evociranje nepostojećih uspomena.

One su bile dosadne i naporene, i nekako odjednom sam izgubio svaku želju da krenem neku od njih. Ali, o čuda golemoga, moj kurac je bio još dosadniji i naporniji!

Tom kilavom besu verovatno je doprinomio idiotski bonton kojem su sklони priučeni mladi ljudi. Naime, neke od tih surovo skockanih oblina razdragano su mi se obraćale sa „profesore“. To im je bilo vrlo simpatično, kao da su se razdevojčile u svom uljudnom vladanju, pa su odlučile da se igraju „asocijacija“, dok sam ja glumatao kako sam se uzeleo fote i lasteža...

Nijedne od tih bivših studentica nisam mogao da se setim, niti sam želeo. One su bile živa antiteza mojoj doktorskoj disertaciji koja je govorila o „pobuni kao univerzalnom duhu bilo koje epohe“. E, sada sam ispaao iz svake epohe, cupkajući u mestu kako ne bih uštinuo nabrekli glavić. Koji je besomučno rastao i rastao, rascvetan poput poludelog kaktusa u saksiji što se uzeleo pustinja i zvečarki i kojota i hladnog meseca. Jebeni kurac kao da je bio ljut na mene što ga nisam obrezao u detinjstvu, kada sve brže i bezbolnije zarasta...

U želji da te prirodno izveštačene devojke ostanu bivše, antičulne kreature – koje sistemsko školovanje oblikuje u diplomirane domaćice – krenuh u priču o pripremama za leto. Da, leto je vreme provoda, neobaveznog vezivanja i obaveznog odvezivanja, vikendizleta u nepoznato, drogiranja na otvorenom, razgolićivanja, znojenja i učestalog tuširanja. Ali, da li su one svesne rizika koji vrućina nosi za njihovu dijetalnu probavu? Izdeklamovao sam im letnji zakon za izgadnele grabljivice. Za stomak je najsigurnije izbegavati meso koje promeni boju i miris, i ribu koja nema prozirne bistre oči, i sladoled koji ima kristale leda.

Uživao sam dok su se mučile da me saslušaju, ne želeći da im face budu otvoreno davežne jer bi to moglo da im skiseli šminku i rastopi sjaj. Lako sam ih oterao na terasu, da dunu neku muškatlu smotanu u džoint ne bi li se digle od *daunerskih* profesorskih upozorenja. Međutim, onaj moj nesmajnik nije mogao da nestane. Ni tek tako da se oklembesi, u skladu sa prizorom zamrljane fleke koju su širili avangardni momci sa novim generacijama spidova. Naprotiv, ponašao se kao da sam ga umočio u visoko koncentrovani rastvor kristalnog meta-amfetamina, ako se to tako može da kaže u nauci o hemiji. Uostalom, gde je bila sada ta hemija da uspostavi kontrolu nad podivljalom kurčetinom?

Više nisam bio siguran da mi se ceo centralni nervni sistem nije spustio dole i pomešao svoje pipke sa vegetativnim, koji se takođe izmestio, umoran od leptirova u stomaku. Sada sam zauzvrat imao košnicu ispod glavnog žbuna stidnih dlaka! Pošteno sam poživčanio od premeštanja patke iz nogavice u nogavicu, nemoćan da ga metnem pod mišku ili privežem uz butinu.

Počelo je da me boli kao fakira-početnika koji tek što je spustio zadnjicu na ležaj sačinjen od zašiljenih kostiju njegove tragično besmrtno majke, a kičma mu je već odustala od polaganja u dubinski bockavu horizontalu. Imao sam već nekoliko godina tragično besmrtnu majku, i moja prolaznost beše sva išutirana u trista pizdi materina, dok me je okamenjena moć staračke zlobe mesila, praveći od mene sitne kolače za sopstveni parastos... Ipak, ovo mučenje je prevazilazilo moje poimanje mučenja. Kad kurac počne da imitira kičmu, to može da izludi i travestita koji se zamonašio kako bi se pripremio za genitalnu hirurgiju...

Ja svakako nisam imao nameru da ga sam sebi popušim, niti da bogomdanu budžu trampim za novorođenče u obliku nakalemljene vagine. Ali sam, svejedno, osećao kako sve više ličim na nekog takvog razdeljenog copinu. Možda je moja ajkulasta kita htela mene da natakne na leđno peraje kao ribolovački trofej? Stvarno mi je svašta prolazilo kroz beskorisno načitanu glavu dok sam se ponovo prčkao sa sabljastom mašinom u već pohabanom međunožju – u sve mokrijem i od promašenih izlučevina klizavijem toaletu. Ne, to više nije bio taoalet. To je bio klaustrofobični poljski nužnik sa rajberom i drvenim čučavcem što liči na presto za male ljude u velikoj stisci.

Ponovo sam zakoračio u raskalašno svratište, obrativši pažnju na pseudomediteransko posluženje. Kockice fete, začinjene origanom i maslinovim uljem, vitaminska salata od komadića narandži i rendane žive cvekle, tunjevina ukrašena bebi-kornišonima, masline punjene bademom, listovi zelene salate kao lepeze od pergamenta... A tu su bile i gomilice indijskog oraha koji sam zaobišao u širokom, zakrivljenom luku. Kao i sve ostale „žen-šen grickalice“ koje su se reklamirale kao prirodno skladište vitamina E i ostalih potentnih antioksidansa.

Posmatrajući tu dekoraciju, prisetih se kafanskih ordevera i to izazva melanholični smešak ispod kože na mom licu. Disanje mi je postajalo ravnornije, usporeno kao kad umorni turista doživi sijestu u ležaljci na pokrivenoj terasi hotelske sobe: u letnjoj hladovini adrenalin isparava poput mehurova koka-kole u otvorenoj konzervi koja nije popijena u jednom produženom cugu.

Iz te fine, toliko priželjkivane obamrlosti, odjednom me prekinu devojачki glas, koji nije mogao da zakrešti od odebljalog jezika. Ipak sam jasno čuo cicanje kakvo se, u mojim istraživanjima, obični javljalo kod mladih koji su se kasno iselili iz roditeljskog doma, a da ga nikada nisu ni fizički napustili, jer su posećivali roditelje redovnije nego što popovi posećuju svoju parohiju u sezoni krsnih slava.

„Profesore, otkud vi ovde? Jao, tako mi je drago što vas vidim.“

Krenulo je. Očigledno, ova se još nije udavala, a nije da nije razmišljala o nekonvencionalnom braku između muškarca, žene i ženinih roditelja.

„To se i ja pitam, ali mi nije drago zbog toga“, rekoh s otvorenom mrzovoljom, znajući da to njima deluje šarmantno ma koliko muškarac bio iskren u svojoj umornoj nadržanosti.

Zavrištala je od smeha, govoreći glasom punim nedotupavnog oduševljenja, kako je upravo takav odgovor očekivala od mene. I kako je fenomenalno što se ponašam potpuno isto kao na predavanju. Baš onako kako je zamišljala Rika Roderika, oslobođenog lažne privatnosti i lažne ozbiljnosti.

E, čuvši ime svog omiljenog američkog filozofa, priznajem da sam se prenuo. I mentalno se zabuljio u to stvorenje, prezrelo u svojoj nezrelosti. Sve što sam video bili su guzoliki obrazi i podvaljak kao džinovski salčić. A između bejahu uglavljena razapljena usta sa pljuvačkom u uglovima i čokoladnim likerom na nescima: mora da joj se ispod jezika topila neka tableta za mršavljenje. Nažalost, nauka još nije mogla pozdano da dokaže da li je ludilo praćeno debljinom ili je proces bio obrnut.

Kako god, bio sam uznemiren što se takva napadno neskladna i neukusno neupadljiva devojka interesuje za Rika Roderika, poslednjeg autentičnog desperadosa među današnjim intelektualcima! Tačno je, imao sam običaj da u toku predavanja, u trenucima dobre volje ili metafizičke dosade, pričam studentima o tom teksaškom anarhisti iz Abilejna, koji je izrastao u neverovatno žestokog i uticajnog kritičara američkog sistema. Svako je mogao da razume tu ubilački jednostavnu logiku koja kaže da je Njujork zapravo Bejrut, maskiran potrošačkim konformizmom, koji nakratko odgađa onaj neminovni, užasni rasplet čiji je scenario već napisan rukom samozvanog Svetog Grala koji neprekidno klonira samog sebe...

Imao sam snimljena neka njegova predavanja i zaista je snažno delovao na mene. Išao je do kraja u anarhičnom radikalizmu. Na onaj staromodni, kaubojski način koji je, ne bez stoicizma i epike, ismejao ostale kritičare kao ukrase strogo dozirane tržišne demokratije. Čiji su efekti u demokraciji bili jednaki efektima socijalne pomoći za one najugroženije i najodbačenije gubitnike i autsajdere. Nije ni čudo što je doživeo krajnje misterioznu smrt. Našli su ga mrtvog i samog u hotelskoj sobi. U pedeset i drugoj godini života. Navodno je umro od kognestije srca, od čega je u današnjoj Americi praktično skoro nemoguće umreti. Jer je to za njihove standarde nešto poput kijavice koja umara srce zbog stalnog curenja iz nosa i išmrkavanja sekreta. Naravno, dijagnoza smrti je bila namerno benigna. Bila je to poruka establišmenta onima koji bi da se igraju mudrog podjebavanja: Upkos državničkim brigama koje je zaokupljaju neprekidno – i američka administracija ima uvrnuti smisao za humor, naročito za tzv. crni humor...

Sada je moj pogled bio nešto između skenera i rentgena, lasera i mesarskog noža... Nešto vrlo prodorno, otporno na tuđi bol. Zbolelo me je da veliki Rik Roderik bude isko-

rišćen kao izgovor za vabljenje moje razbacane muškosti. I to od strane bezoblične bombuljke koja je upisala fakultet da bi pobjegla od udvarača na traktorima, što navrću zidar-sko pivo da vide opanke „čiča Jagodincu“!

„Ali, profesore“, protumačila je moju besnu razrogačenost na pogrešan način. „Zar me se ne sećate? Pa, na kraju semestra ste pred celom grupom pohvalili moj rad na temu Sa-uelove kritike levičarskih vizija u kojima se kosmička pravda pokušava da izjednači sa zemaljskom pravdom.“

„A, to li je.“ Skoro da sam zarežao kao Robin Doz kada mu se spomenu klinički psiholozi i psihoterapeuti sa licencom.

Ova čvornovato zaokrugljena (slučajno?) ženska spodoba nije htela da odustane i bilo je samo pitanje trenutka kada će se pohvaliti kako je pročitala, u originalu, i *Zakon lepšeg* Nensi Etkof. Nije bilo sumnje da je njeno obrazovanje bilo široko kol'ko i njen porodijski struk. Odlučio sam da ga još malo proširim. Da budem riblje ulje za njen intelektualni apetit.

„Ah, draga moja“, zamrznuo sam osmeh otkrovenja na neutešnom, profesorski očuvanom i proročanski zabrinutom licu. „Nije to problem sećanja, već problem prepoznavanja.“

Uzdahnuo sam sapatnički, položivši ruke na kolena i nastavio sa govornom vežbom na temu utišane dramske komunikacije.

„Vidiš, postoji jedan poremećaj moždanih funkcija koji ometa ili potpuno onemogućava prepoznavanje ljudi. U neurološkim studijama perceptualnih sistema taj poremećaj je nazvan *prozopagnozija*. Ono što prozopagnozičar može da uoči samo su veliki pokreti, široki zahvati, ponovljeno mahanje rukama. On ne može da tumači suptilne gestove, fine nijanse osmeha, blage pokrete ruku. I, najvažnije, ne može da prepozna lica, čak ni lica ljudi sa kojima je svaki dan. Zato su takvi ljudi stalno na oprezu, mentalno su nestabilni, ponekad autistični, a gotovo obavezno vremenom upadaju u stanje prolongirane socijalne paranoje. Tebi je to, pretpostavljam, poznato. Je l' da?“

Gledala me je kao da sam joj upravo radio na živo liposukciju po celom telu, sa vatrogasnim crevom udenutim u njen deformisani čmar. To je bio bolan prizor. Zato ubacih malo romantičnog optimizma u selektivnu prirodu samog poremećaja.

„Na osnovu brojnih istraživanja specijalnim instrumentima za merenje epidemalne provodljivosti, nepobitno je utvrđeno da prozopagnozičari na emocionalnom nivou pokazuju jasno prepoznavanje njima poznatih osoba. Razumeš, dušo?“

Klimnula je glavom kao trezni Nik Kejv kada je ugledao oživelog Lazara kako rilja zemlju koja ga je, nešto ranije prekrivala. Bila je zrela za audiciju za basoliku pevačicu u horu Saborne crkve u Nišvilu. Plus što joj je stas mogao da istrpi popovsku redaljku i van nišvilske eparhije.

„Dakle, ja u ovoj situaciji tebe ne prepoznajem samo na svesnom nivou, ali na emocionalnom nivou – ja te prepoznajem kao što prepoznajem Naomi Klajn uvek kada zaplešem prljavi mambo sa svakom od ovih prepametnih devojčica u čijim glavama vri, i zato moraju da imaju ovako odbrambene frizure.“

Teatralno sam se zateturao, dovršavajući viski u kojem odavno nije bilo ni leda ni sode.

„E, sad“, iskezih se opako, zadržavajući onaj statusni osmeh, „tvoje toplo srce i emancipovana duša razumeju rizik sa kojim smo zajedno suočeni, ti i ja. Jer ne mogu nikako da ti

precizno kažem da li me trenutno hvata agresivna paranoja sa nasilnim nagonom ili tek kreativna nervoza što prepoznajem svog uzornog studenta.“

U njenim sitnim, isprepadanim očima prepoznah sebe kao marionetu koja tužno visi na koncima od tanke svile.

Dok se uz zagrcnuto izvinjenje opraštala sa mnom, držeći ruke prilepljene uz bokove – da joj se ne omakne rukovanje sa naglo probuđenim paranoikom, rukovanje iz kojeg se možda ne bi iskobeljala – odjednom osetih kako se ti svileni konci zadebljavaju i postaju teški, toliko teški da me vuku negde dole, na dlakavo dno koje čak i moja kukavički komplikovana podsvest prepoznaje... Kada mi je okrenula svoju spljeskanu, jedva mrdajuću guzicu, prepoznao sam i *ostatak* sebe. Ostatak koji me je činio amaterskim antihristom čak i među kandidatima za iskušeničke...

To je bio znak za konačni odlazak. Učiniti rez ne ostavljajući tragove – kao pišanje uz vetar sa udrvljenom patkom. Vrlo prikladno i istinito poređenje. Usput sam, probijajući se kroz ustalasana i zaparložena tela, nekoliko njih zakačio, ali mi nije padalo na pamet da se izvinjavam zbog toga. Uostalom, ja sam te *probode* osećao bolnije od njih.

Čim sam stigao kući, svukao sam se do gole kože i ljubopitljivo razgledao svoj kurac. Hm, izgledao je kao... kao... kao vakumirana slina. Osećao sam to stvrdnuto međuagregatno stanje u kojem je plutala moja muškost. Čiji je tok svesti bio potpuno sjedinjen sa kolanjem krvi, te zato nisam ni mogao da kroz transcendentni dijalog doprem do nekontrolisane kureće samosveti.

Umoran od njegove nediscipline, zavalih se u naslonjaču i uključi tv-aparat. Gledanje *CNN-a* nije pomoglo, uprkos snimcima poprišta još jednog samoubilačkog atentata u Iraku, Avganistanu i ostalim srpskim kolonijama iz vremena Pokreta Nesvrstanih. Preko *Discovery-ja* i *National Geographic-a*, čija avanturistička istraživanja pod okeanom i na rubu neugašenog vulkana nisu uticala na povišeni čulni pritisak u mojim preponama, dospeh do porno-kanala, istinski tvrdokornog i do trećeg krajnika ogoljenog *Private Spice*. Upravo je bilo u toku uobičajeno grupno natacinjanje i isanje, pomešano sa komotnim analnim ulazom, kao logističkom podrškom. Dopalo mi se što su ženske imale pvc-veš sa rupom za penetraciju i lizanje, i malo stilizovanih lanaca oko struka, dok je jedna od agresivnijih imala elegantnu pseću ogrlicu oko vrata, nažalost bez kaiša i kožnog biča. Ali, i to je bilo dovoljno da se spontano bacim u pošteno, radničko drkanje.

Uprkos skladnim, sinhronizovanim pokretima, gde je moja ruka pratila ono što su upijale moje oči, nisam uopšte osećao čak ni najudaljeniji nagoveštaj svršavanja. Naprotiv, posle desetak minuta beskompromisnog prevlačenja kože preko donjeg dela glavića, osetio sam neko utruće. Što je osećaj tuposti bio snažniji i realističniji, žile na vratu su iskakale iz svojih zamišljenih putanja, pulsirajući jako, ali u kontraritmu u odnosu na pulsiranje žila na kurcu. Ljubičasti svici mi zaigraše ispred ustreljanih očiju. Mora da se tako oseća indijanski vrač kad se ušika od vatrene vode pa počne svoj landarajući ples oko totema koji mu stalno šeta, kao razlistana žalosna vrba na severnom vetru.

Nastavio sam sa ručnim radom, pokušavajući da se totalno uživim u radnju na tv-ekranu. Da uđem u te likove kao što to čine De Niro i Paćino i ostali karakterni glumci koji daju

sebe kroz tuđu sudbinu. Da, očajnički sam pokušavao da se utopim u te razgibane, monsunski vlažne otvore. U depilisani mrak, obrubljen purpurnim krugom.

Nikada nisam bio trećepozivac po pitanju drkanja. Naprotiv, oduvek sam tome pristupao udarnički, kao pregradnik u fabrici u kojoj su svi radnici otpušteni zbog krize kapitala ili krize bolovanja. Za mene nije postojala kriza. Znao sam da sam u ovaj svet bačen sa misijom. Neko se rodi sa falinkom, a neko sa viškom. Ja sam se rodio s pošteno odvaljenim parčetom kurca. Tako mi se zalomilo. Znao sam: to je bio *dar* koji sam morao da poštujem i negujem i pobožno sam udovoljavao njegovim prohtevima. Što nije bilo uvek moguće, ali zato sam ga u molitvama redovno spominjao, revnosno se moleći za njegovo zdravlje, dug i ispunjen život na ovom svetu...

Ovog puta, ni psovanje Boga ne bi pogoršalo moje nesvršeno stanje. Moj kurac i ja smo se toliko otuđili da mi je otvoreno stavio do znanja da njegovo postojanje znači moje nepostojanje. A njegovo postojanje bilo je užasno opipljiva i neoboriva činjenica u svojoj tvrdoj punoći... Jedina izdrkotina u čitavom stanu bio sam ja. A *on* se pretvorio u materijalizovanu Silu koja prezire materiju zbog njene preosetljivosti i zadivljenosti duhom, tim prevejanim prodavcem šećerne vune u obliku razvejane magluštine...

Nikakav savremeni mozak ne može da razume takva primitivna bića. Nerazumevanje je, s druge strane, preduslov za strah, odnosno pravi *horror vacui*, užas koji nastaje kada smo oči u oči sa nekim koga ne možemo tumačiti i kada je prostor između nas prazan i besmislen.

Neurotično-hipohondrijski mehanizam, čija povremena žrtva sam bio još kao adolescent, proradio je punim intenzitetom. Prvo što sam osetio, i što je vodilo pravoj panici, bilo je širenje zenica i vrelina koja se rasplamsala na licu. Počeo sam da se znojim kao utripovani bogati belac koji je zalutao u ozloglašeni geto, ispunjen zemljanim crncima, žutaćima i crvendaćima. Kolena su mi klecala i disanje se prikrilo negde ispod uzdrhtalog stomaka.

Kada su otkucaji srca prešli u ratničko bubnjanje, iskoračih iz paralize i jurnuh u kupatilo. Stavio sam krvnika pod snažan mlaz ledene vode, udarao ga o ivicu lavaboa, pljuskao se vodom po vratu i prsima, pokvasio celu glavu, pustio da kaplje sve sa mene, i da se voda i znoj pomešaju kao dve nerastvorljive, nepromočive hladnoće... Samo se još više zajapurio. I postao suv kao drenovina iz koje se ništa ne može iscediti. Ta suvoća je sprečavala svaki dalji pokušaj drkanja, em je bolelo em ga više nisam osećao. Mislim, nisam ga osećao kao kurac, već kao otežalu izraslinu koja je počela da prenosi bol od korena do prepona, od pubične kosti do trtične kosti. Svaka pomisao na „samozadovoljavanje“ delovala je sumanuto.

Da bih makar malkice navlažio izljuskanu patku, počeh da tragam za nekim lubrikantom. Ispreturao sam sve fioke, i kutije sa papirnatim dvostrukim dnom, gde sam držao svoju tajnu arhivu, intimne disertacije za vruću prepisku, i priručni pribor za iznenadnu akciju. Ništa nisam pronašao, osim „vaporuba“. To je mast za širenje perifernih krvnih sudova u nozdrvama, i njime sam namazao glavić da ga barem koliko-toliko ohladim. Ali, od preterane nadraženosti mast je proizvela kontraefekat. Odskakutao sam do kupatila jer je počelo da me peče. Voda je ublažila iluziju da mi je muškost trljana listovima koprive radi eksperimenta potrebnih kako bi se napisala revidirana verzija „vrllog novog sveta“...

Šetajući se kao orangutan u hotelskom apartmanu, prisetih se moje doktorice, mog ispovednika i stražara, moje srčane savesti... Avaj, dok sam okretao njen broj telefona, shvatih da je već dva iza ponoći, i da je krajnje neuviđavno da je zovem u ove kasne sate. A i šta da joj kažem, dok se ona bunovno javlja, a pored nje se besno meškolji bezrazložno probuđeni muž? Kako sam uzeo „cialis“ i kako me spopao prijapizam od čega mi srce prolupalo kô dementni političari prilikom objave rata. I onda ona da me pita: „Pa što nisi, Vojo, nešto jebao kad si već uzeo lek za jačanje potencije?“ E, tek bi mi tu prepuklo srce od stida i sramote. Bolje policiju da zovem, možda mi spadne od straha kad pobesne zbog lažne uzbune i krenu da vitlaju pendrecima u pravcu mog dupeta? To je delovalo kao vrlo delotvorna ideja, ali nažalost, kao što to obično biva – sve dobre ideje nemaju veze sa jebeno realnim životom!

Glas mi je zamro, prsti na rukama se kočili, upkos tremoru koji se pojačavao i podsetio me na simptome apstinencijalne krize. Mogao sam da napipam užareni kolut u stomaku. Kao da se želudac popeo gore i skvrčio uz plućnu maramicu. Verovatno su mi oči bile zakrvavljene od izbečenosti – nisam se usudio da ih proverim.

Uopšte više nisam bio siguran kako sam se stvarno osećao. Ako je išta više tu bilo „stvarno“.

Otvorio sam frižider i proverio deo za zamrzavanje. Nije bilo kockica leda. Samo pakovanje paprika i seckanog peršuna. To ni kao oblog ne može da prođe, a kamoli da umilostivi čumu od kurca. Koji je sada izgledao kao čelična konstrukcija za premošćivanje geometrijskih apstrakcija, i ostalih prepreka koje uplašena mašta može da smisli. Uzeh flašu vode i otpih nekoliko gutljaja. Pio sam dok se nisam zakašljao. Nisam znao šta da činim sa sobom. Sve me je zamaralo, kao kada se nešto prljavo u svojoj posebnosti, uz najčistije emocije, odvaja od tebe – a opet ostane čvrsto zakačeno za tvoju naježenu kožu, sa neskrivenom željom da ti isisa krv sa sve krvnom slikom i kompletnom laboratorijom: neizdahnuti vazduh, progutanu pljuvačku, pregrejanu limfu, još neisecurele bale, neispisani alkohol, vodu što popunjava praznine u mešini, rastopljene masti za podmazivanje kostiju, gnojni iscedak koji će preći u hroničnu upalu, više puta doniranu koštanu srž, hormonske sokove, procedenu žuč... sve što unutar providnog, krhkog tela kaplje i curka i bučka i klokoće... sve osim sperme. Koja preteže u konačnom odmeravanju isisanog i neisisanog mene. A koju nisam nikome zaveštao. Možda otud ovaj hemijski pičvajz? Kakva misterija? Kao da sam zalutao na svom mlečnom putu, nemoćan da ostavim trag u ništavilu neba.

Zamišljajući svoju senku na nebu kako se fenomenalno zabavlja dok me odozgo gleda ovako ulavog i beskorisno potentnog, misli mi se raširiše u neku fluidnu blagost, čineći od mog kavezastog stana prostor gde stanuje empatija... Odjednom mi ožive lik mog kolege, sociologa religije, koji je postao ateista kada je počeo da ga boli metatarzalni deo desnog stopala, za koje su lekari utvrdili da je zahvaćeno blagom osteoporozom i reumatskim artritisom. Međutim, pošto se bol nije stišavala, ovaj moj inače ambiciozni kolega – između ostalog i dvostruko propali kandidat za dekana Filozofskog fakulteta – dospo je do nekog prilično ekskluzivnog specijaliste koji mu je saopštio da u sebi ima hidru! I to zelenu hidru, *Chlorohydra viridissima*, a što se moglo zaključiti po malenoj zelenoj mrliji na donjem delu lista obolele noge. Dok ga je nesuđeni dekan i gradski ministar za pro-

svetu i sport gledao s politički nepodobnom nevericom, egzotični iscelitelj ga je *dovršio*, rekavši mu da svi njegovi problemi sa hodaњem i stopalom potiču od hidre i njenog otrova koji uistinu nije jak, ali može da dovede do opisanih smetnji zato što je nervni toksin. Zaključak je bio proročanski prost: da bi se oslobodio problema, kolega mora na operaciju koja nije opasna po život, ali je složena i bolna jer treba pomoću specijalne sonde temeljno očistiti simbiotičku strukturu koju je hidra već načinila u ljudskom organizmu kako bi preživela.

Kolega ne samo da je odbio operaciju, nego je odbio i pregled skenerom, čak je odbio i korišćenje štapa kako bi olakšao kretanje. U tom odbijanju njegova ambicija ga je odvela dotle da se nekadašnji sarkastično-tolerantni ateista preobrazio u ljutog mistika i postao član sekte Jašara Memetija. Ta ekipa fanatika je delovala ilegalno jer su prinostili razne životinje na žrtveno klanje, u skladu sa Jašarovim učenjem da su ljudi „pokvarene životinje“ i da se jedino ritualnim kupanjem u životinjskoj krvi mogu pročistiti i zadobiti prvobitnu čednost koju čovek oseti samo prilikom rođenja. A koju mu posle oduzmu drugi ljudi, prilikom dresure koja se vrši da bi se nova deca prilagodila staroj deci i njihovom pokoravanju normama postojećeg društva...

Uzdahnuo sam u neverici i sapatnički zavrteo glavu... Moja neverica se pojačala kada sam video da se kurčina nije ni najmanje sažalila, već je nastavila da se klima kao pajser pred tuču. Otkud tolika bezosećajnost u jednom tako delikatnom organu koji ne može da funkcioniše ako nešto ne oseća? Pa, on kao da nije bio *moj* kurac. Razumem ja njegovu hirovitost i samostalnost, mnogo puta sam ih osetio u nevreme, ali ipak on koristi *moju* krv da bi funkcionisao – bilo kao jebačka mašina, bilo kao misaono meso koje voli da ga maze i mrze istom rukom.

Da bih odagnao sve aritmičnije otkucaje srca, koji su mi zvučali kao *odbrojavanje*, nastavih da prebirem po mučnim epizodama prošlosti koja ionako vremenom postaje svačija i ničija, bez obzira ko se seća, a ko je onaj koga se sećaju...

Eto, recimo, moj gimnazijski prijatelj i komšija, koji mi je gomilu devojaka preteo, mada verovatno nikada nisam ni imao nekih šansi kod tih oholih ribetina, koje su znale da je život kratak, pa su sve držale na dugačkoj uzici... Osim ovog tipa koji je – ni dan-danas ne znam kako! – umeo da preskoči udvaranje i da odmah uskoči u sedlo i baci se na jahanje... Kakav ostvareni lik, morao je da pozajmi od roditelja kamp-prikolicu da bi mogao da zadovolji sve one kojima bi dozvolio da ga izaberu i osvoje na trendi žurkama i fensi buvljacima...

I ko bi ikada, ikada, ikada pomislio da će takva jedna uspešna ličnost da se sjebe s vanzemaljcima? To je kod njega počelo kao neuroza muškarca koji je mnogo puta morao da osluškuje oko sebe – jer se često jebavao sa udatim ili zauzetim ženama, pa je naučio kako da bude na oprezu, pripravan da utekne čak i u trenucima orgazma. Sećam se, tada je naše poznanstvo već bilo odraslo i postalo punoletno, kako mi se više puta žalio na teskobu koju je u njemu izazivao dolazak zime. Jutra koja su postajala oštro prohladna i stalno zatvoreni prostori, uz sve kraće dane i mutnu svetlost donosili su mu nejasni osećaj klaustrrofobije. Još teže mu je padalo centralno grejanje sa kojim je morao da živi i kod kuće i na poslu. Jednostavno, govorio mi je, kako je oduvek imao nešto kao „lovačku sposobnost“ da oseća tu neku zagrejanu vodu kako se kreće svuda oko njega, da je čak mogao da je čuje kako šišti, krči i curi.

Takve „sposobnosti“ su ga, u trenucima kartanja, pijenja i zapevavanja, dovodile do socijalno prihvaćenog, lokalizovanog ludila. Međutim, stvar je postala mnogo napornija kada je krenuo sa hipotetičkom pitalicom šta ako vanzemaljci zasednu na njegov kauč u dnevnoj sobi, a on ne može da ih vidi jer su u toj meri različiti od nas da nisu dostupni našim čulima? I svakako su na višem nivou od centralnog grejanja... O tome je govorio oratorskim tonom, sličnom onom kod visokih sveštenika nekog paganskog kulta...

Onda je, sa istim ravnim transom u glasu, opisivao svoj kauč. Više nas je saznalo da je taj kauč bio napravljen od tkanine koja nije mekana i ulegnuta, već čvrsta i postojana, tako da se na njemu može i spavati i lenčariti, pa čak i večeravati i doručkovati do besvesti. Dakle, radilo se o jednom pouzdanom, izdržljivom i jakom kauču. Bilo je to idealno mesto za vanzemaljce. Zato nije ni čudo što su ga ubrzo otkrili i redovno se baškarili na njemu. Mislim, vanzemaljci, je li. Moj plejboj-komšija je tvrdio da vrlo jasno oseća njihovo prisustvo. Postoje stvari koje se ne pričinjavaju, jednostavno znaš da postoje i to prihvataš kao što prihvataš da si svesno biće sa fiziološkim potrebama. Zenice bi počele da mu se šire kada bi govorio o bliskom susretu koga je najplastičnije doživeo: dok je sedeo na kauču i čitao esej Tomasa Nejdžela „Kako izgleda biti slepi miš“ odjednom je osetio snažno strujanje vazduha na svom nožnom palcu. Bilo mu je sasvim jasno da se zbiva nešto neobično. Neko ili više njih je bilo pored njega, ali on nije mogao da ih vizuelno identifikuje. Iako je već ranije počeo da nosi bifokalne naočari. Ubijala ga je pomisao da nikako ne uspeva da ih prepozna, a oni, vanzemaljci sa vanzemaljskim sposobnostima, možda liče na pravog zmaja, onako kako je najčešće opisan u knjigama i filmovima. Ili na nekog sličnog holivudskog monstruma koji može da bljuje vatru. Nešto poput preraslog guštera ili pre-dimenzionirane iguane.

Sve to je vidao i mogao lako da zamisli i opiše, ali zašto, dođavola, nije mogao *njih* da prepozna. Možda zato što su vanzemaljci bili nezainteresovani za njega? Ta ponižavajuća misao ga je na kraju dotukla i bacila u endogenu depresiju. A to je strašnije od hibernacije u lancima. Dno ćorsokaka opkoljenog zidovima koji dosežu u nedogled. Unutra je sve bol, a ništa ne možeš da učiniš da je iščupaš ili izvučeš napolje. Upadaš u nerazmrsiv čvor i ne možeš ni da se obesiš. To boli mnogo stvarnije od bilo čega što postoji izvan tebe...

Ta dijagnoza mi zazvuča mnogo poznato, kao nešto vrlo *opipljivo*... Jesam li ja to, u stvari, razmišljao o mom kurcu obuzetom mornarskom groznicom? Kako god, ostao je netaknut i ovom ljudskom tragedijom, ne hajući što se radi o mom nekadašnjem prijatelju, komšiji i lideru svih nišvilskih zavodnika u mojoj generaciji, od koga sam skidao prefinjene trikove za kontrolu libida u slomljenom srcu.

Vrelina je prelazila u cementiranu lavu, a moj znoj u suze pokajnice od kojih se mogla validna sveta vodica sačiniti. Zurio sam u sebe u ogledalu, pljuskujući lice vodom. Bolje reći, trljajući ga da nestane zajedno sa svojim ubledelim, totalno izgubljenim pustinjačkim odrazom. Tada se ponovo desi nešto čudno. Iako je voda kojom sam umivao lice bila hladna, imao sam utisak da mi obrazi gore. Od strepnje da će se ova noćna mora pretvoriti u trajni košmar. Odlučio sam da ovo mučenje mora da prestane. Strah od života počeo je da potiskuje strah od smrti. Nisam dovoljno rizikovao jer sam u duši bio porodičan čo-

vek, a to mi se nije mililo da priznam – ni sebi, ni svojoj publici. Sada je kucnuo čas za veliki povratak kući. Otišao sam do telefona u predsoblju i okrenuo kćerkin broj u Zagrebu.

Znao sam da ne spava jer je bila na mene: noć je idealno doba za kreativni rad koliko i za kreativno opuštanje. A možeš da biraš između kompjutera, knjiga, filmova narezanih na dvd-plastici, ili preslušavanja najnovijeg muzičkog otkrića sa Islanda ili iz pustinje Mohave... Ništa ne proleti tako brzo kao noć sa popunjenim rasporedom... Mada, postoje i one druge noći, od one vrste koju sam, eto, zapatio svojom psihodeličnom alavošću. A bilo je tu još ponečeg, jeftini, prikriveni razlozi za pružanje otpora samom sebi. Onom sebi koji priznaje da je ono najluđe zauvek prošlo i otišlo u ličnu mitologiju, gde ga treba obraditi i pospremiti na neko od počasnih mesta. Ah, u redu, neka bude da je prošlo, biologija stalno kroti našu divljinu, surovo odvajajući čoveka od njegove životinje. Tako je, i šta se tu može osim da se bude dlakav, čak i kad ti dlake osede. Ali, pobogu, nemoj izgovarati to pretenciozno „zauvek“! Ako si sociolog kulture koji se dokopao profesorskog mesta i šeste decenije života – ne znači da moraš da budeš nadrkana crkotina, zar ne?

Ha, samo što sam se ja upravo osećao kao „nadrkana crkotina“ dok je telefon zvonio, prenoseći signale kao nerazumljive molitve.

„Hej, otkud ti u ovo doba?“ Glas je grunuo u slušalicu, zvučao je zadihano i nekako užurbano. Prepoznala je broj na identifikatoru i mogla je da skрати čuđenje zbog iznenadnog poziva. „Opet hoćeš da me iskoristiš kao zamenu za statistički uzorak u svojim istraživanjima. Znaš, laska mi što misliš da moje mišljenje može da zameni stavove stotinak ispitanika o nekom fenomenu za koji niko ni ne zna da je fenomen, osim tebe. Ali, tata, veruj mi, ni ja ne znam čemu to streme mladi ljudi i otkud im kinta da toliko streme.“

Tako je govorila moja Milja. Bila je još veća naučnička duša od mene, a to se primećivalo po načinu na koji se sprdala sa većinom zaključaka i komentara „zvaničnih autoriteta“. Mislim da je moja zasluga što je prihvatila saznanje da je masa asocijalnija od pojedinca. To joj je pomoglo da nauči kako da se naizmenično otvara i zatvara pred spoljnim svetom, u krajnje nepredvidljivom trenutku. Naročito je za žensko dete, jedinicu iz fine kuće, značajno da se razvije u neprovaljenog individualca. Sa puno razumevanja za pokušaje drugih ljudi da proniknu u tebe – sve dok se u tome ne pređe granica buntovničke trpeljivosti.

„Miljice, dušo, ti znaš da naši poslovi nikada ne prestaju.“ Trudio sam se da izvučem onaj baršunasti bariton koji razlikuje profesionalca od honorarca.

„Dakle, da li si noćas izvršio još jedan moralni atak na bezličnu srednju klasu? Hoće li ta tvrđava mediokritetstva konačno pasti kao kula od karata? Ili će izgoreti kao neupotrebljiva Sodoma i Gomora?“

Kćerka se bavila semantikom i lingvistikom, to joj je pomoglo da stalno menja poslove i gradove i države... Ali je ostala u kontaktu i sa ostalim životnim procesima. Voleo sam što je koristila mozak, nije se bojala da će se potrošiti poput kože, živaca ili jetre. Njena rasprisanost je bila poučna: bolje da se ti baviš jezikom, nego jezik tobom. Gledao sam na to kao na jednu od mogućih definicija kontrole i želeo sam da napišem rad sa tom tezom. To je bila dobra prilika da se kroz intelektualnu saradnju malo više zbližim sa svojim detetom. Koje se, priznajem, nekako prerano odvojilo i osamostalilo, uz našu podršku. Podrška je bila topla od tuge zbog neke vrste gubitka... Nisam se dovoljno naigrao oca; dok sam se dokopao dobrog starta u karijeri kćerka mi je već umakla... Izbegavao sam da pri-

čam sa suprugom o tome, ličilo mi je na čačkanje mečke u sezoni parenja. A ja nisam odmakao dalje od plišanog Tedija sa zastakljenim očima boje ćilibara...

„Zvučiš mi baš veselo“, rekoah uzdržavajući se da na uzdahnem.

„A ti zvučiš napeto. Šta je bilo?“

„Ma, ovo moje srce. Nešto se razlupalo i malo sam se zabrinuo.“

„Zabrinut si?“

„Pa, jesam“, priznao sam nevoljno. „Ali nemoj ti da se... Nisam hteo da te uznemiravam. Samo da te čujem.“

„Tata, u redu je. Reci mi, da li brineš dovoljno? O sebi?“

„Mislim da brinem tačno onoliko koliko treba da brinem.“

„Aha. A sad mi reci da li brineš dovoljno o drugima?“

„Brinem, mada i ne znam više ko su svi ti 'drugi'. U stvari, ako baš hoćeš da znaš, to i nije briga. To je sekiracija. Ne znam da li možeš da razumeš...“

„A ja ne znam da li ti možeš da razumeš.“

„Šta da razumem?“

„To da moraš više da brineš o drugima da ne bi toliko bio zaokupljen sobom. U tvojim godinama važno je ostati otvoren za druge.“

Frknuo sam u sebi, svestan da mudrost nikada nije pomogla onima koji su hteli da otkriju šta se iza guzice valja. Pa, nisam li ja uzeo „cialis“ da bih bio što otvoreniji i spremniji za druženje? Morao sam, naravno, da prećutim ovaj ključni detalj, koji je dokazivao moju empatiju za različite vrste, od onih suvopičastih cvikerašica, preko buntovnih pankerica iz predgrađa i koketnih budžovanskih primadona koje bi da se igraju primanja bez davanja, pa sve do gradskih veteranki napupelih od rada na sebi.

„Trudim se, kćeri moja. Ali je muka što se i drugi trude.“

„Eto vidiš kako sebi začas nađeš alibi.“

„Miljice, dušo, ne treba tati alibi. Bar ne noćas. Jednostavno, ne osećam se dobro i bojim se da ne dobijem napad panike. I pozeleo sam da te čujem, za svaki slučaj. Ti si mi poslednja linija odbrane.“

„Tata, ne preteruj. Nije ti prvi put. Znaš postupak.“

„Hoćeš da kažeš da je bolje da sam pozvao Hitnu pomoć nego što sam pozvao tebe?“

„Tata, molim te, nemoj da me nerviraš. Samo kad bi mogao da se čuješ. Zvučiš kao patetični pekmez. Tebe ne drma srce nego klimaks. Ako baš hoćeš da znaš. I, molim te, ne dozvoli da upadneš u samosažaljenje jer će u tom slučaju Hitna pomoć stvarno doći po tebe. I to zajedno sa mnom. Da li razumeš o čemu ti govorim?“

Oduvek sam je hrabrio i podržavao u borbi da postane svoj čovek. Ne kažem da mi je zbog toga žao, samo sam prevideo Božiju činjenicu da čovek i žena nisu isto. Ne postoji ravnopravna žena. Postoji samo potčinjeni muškarac koji trpi seksanje jer mu je to jedini način da probudi slavna sećanja na samog sebe.

„Vidi, gde god ti bila i šta god radila, ti si moje dete i razum tu ponekad ne pomaže.“

„A ti si oduvek bio moj detinjasti otac i moram stalno da budem vrlo razumna s tobom kako ne bi skroz podetinjio. Zato ne pokušavaj da stvari shvataš previše ozbiljno. Vidiš da to odmah izazove totalnu konfuziju u tebi. Nego, sad se lagano opusti, bez naprezanja da skineš sav teret sa ramena. Opremila sam te gomilom fine noćne muzike, pusti nešto od

toga, popij dvadeset miligrama „bensedina“ i lepo se izvali na krevet, zažmuri čvrsto i zamisli kako smo nekada letovali na Kritu, u ono vreme kada smo sve troje bili mladi, mnogo mladi i toliko vezani jedno za drugo da smo na svakoj plaži zajedno ulazili u more. I zajedno izlazili, mada sam ja uvek bila poslednja jer mi se nije izlazilo.“

Dok sam je slušao progutao sam nekoliko knedli od zgrudvanog griza, natopljenog suzama i pljuvačkom sa ukusom krvi – malo sam grublje sisao desni kako se ne bih odao nekim otrgnutim grcajem.

Tišina je prozujala sa jednog na drugi kraj telefonskog kabla za koji niko nije znao ni gde mu je početak ni gde mu je kraj. A onda se sve odistinski utiša i sve stvari su ponovo došle na svoje mesto – tamo gde su sve vreme i bile.

„Alo, tata, nemoj da mi tako sipkavo dišeš u slušalicu. Ako sam ti rekla da si detinjast to ne znači da sad treba da izigravaš matorog durka. Nisam ti ja neko od tvojih studenata. Je l' da da nisam?“

„Ne, nisi. Ti si moja kćerka. Jedina na svetu.“

„Opa-la, vidim da te opet hvata. Hoćeš da ja ipak pozovem mamu. Samo što je zaspala. Lako ću je probuditi.“

„Nemoj, sada je sve u redu. A i zaslužila je malo sna. Sigurno ste puno pričale. Ili je barem ona pričala.“

„Morala sam i ja jer me je stalno nešto zapitkivala. Mislim da je pomalo hvata trema od pomisli da može uskoro da postane baka.“

„Šta? Nešto se desilo? Pa zar ja poslednji da saznam tako važnu vest?“

„Nemaš šta da saznaš. Ništa se nije dogodilo što bi me pretvorilo u majku.“

„A šta fali tvojoj majci?“

„Valjda ti. Naročito kad si sa njom.“

„Znači, bilo je malo bračnog lamentiranja. Eh, tek da znaš, nije sve crno tako ružičasto kao što izgleda. Čak i kad gledaš iz prevelike blizine.“

„Aha. Ima tu i raznih nijansi belog. Od kreča do mleka. A tu su i lepeze crvenog, plavog, pa boja zlata. Možeš da biraš do mile volje.“

„Kćeri moja, to nikada nemoj da zaboraviš.“

„Šta da ne zaboravim?“

„To da uvek možeš da biraš.“

„Oh, ne brini. Nema šanse da zaboravim ono sa čime sam se rodila.“

„Tako govori moja krv.“

„Jeste, i pošto vidim da sada bolje zvučiš moraću da te zamolim da završimo razgovor jer sam usred četovanja sa Emilom Žalicom. A ti samo uradi kako sam ti rekla i biće sve u redu. Sve te krize i nervoze, sve je to zato što si srčana duša. A to je dobro i sa kardiološke tačke gledišta, veruj mi. Pozitivno ljudsko iskustvo ima lekovito dejstvo na organizam.“

Nisam baš bio ubeđen u pozitivnost mog iskustva, niti u njegovu ljudskost, osim ako metafiziku zla i psihologiju sitne zlobe ne prihvatite kao ovaploćenje čiste ljudskosti, koja bez tih mračnih senki ne bi bila kompletna u svom totalitetu. Razrađivao sam to u svom magistarskom radu, ali tada nisam mislio na svoju intimu već na „šire tendencije u društvu koje povlače posledice kakve nije moguće unapred spoznati“.

„Miljice, dušo, a ko je Emil Žalica? Ako smem da pitam?“

„Smeš. To je moj prijatelj sa ‘Fejsbuka’ koji se upravo trudi da mi postane momak.“ Govorila je bezbrižno, ali bez trunke one histerične euforije. Taj vešto maskirani oprez je nasledila od majke.

„A, to li je“, rekoh, uvlačeći setan vazduh kroz nos. Muška tehnika je starija od svake tehnologije. „Pa, kako mu ide?“

„Čini mi se da je u velikom usponu. Kaže da je dopisni član Udruženja kompozitora iz Santa Barbare, i da trenutno radi muziku za novi album Maraje Keri.“

„I sad hoće da budete zajedno, kako bi ti mogla da pišeš tekstove na njegovu muziku.“

„Super ideja, tata. Sada ću mu je predložiti.“

„Mislio sam da on tebe startuje.“

„Ma, nema veze. Zabavno se trudi, a i meni se nešto trudi. Osećam dobar vajb, kao da mi u ušima neprestano tutnji onaj rege bas sa dramatičnim pauzama koje te dižu i dižu. Snažno i nežno u isti mah. Kao njihanje na talasima u nekoj uvali.“

Sve je tako lepo opisala, još jedna od zarobljenih slika sa naših zajedničkih letovanja. Momentalno sam se prisetio te opuštene prisnosti: muž, žena i dete, u godinama kada još nisu okrnjeni praktičnim životom i teoretskom ljubavlju. Jedno je sigurno: Miljana je ume-la da me otkaçi, a da ne zaboli nikoga. Čak ni Emila Žalicu, koji će možda u budućnosti imati priliku da mi se u lice izvini što je moja kći morala da prekine razgovor sa mnom u trenucima očinske krize. Ali, šta on može da zna o sredovečnoj čežnji za prljavim avanturama u kojima rizikuješ svu svoju napamet naučenu i diplomama uglančanu prošlost ugladenog i uspešnog mužjaka.

„Lepo se provedi, dušice.“

„Hoću, ne brini. A ti samo uradi kako sam ti rekla i eto provoda za ozbiljnog čoveka.“

Zvonki osmeh odjeknu gromko, skoro da sam se trgnuo i udaljio slušalicu od mog ne-depiliranog uha: u sekundi mi pred očima sinu slika, od fanatizma zašuntavelog popa koji mahnito pokušava da se obesi o zvono na vrhu crkvenog tornja, ali nikako ne uspeva da pronađe prazan prostor u koji bi uskočio, te neprestano cima zvono praveći nadzemaljsku buku... Mora da je neko od nas dvojice preterao sa čitanjem Dostojevskog.

Spustio sam slušalicu, ili je ona spustila mene. Za ono *čudovište* nisam smeo da garantujem. Mada sam bio na ivici da se zakunem da sam osetio neko olakšanje u gaćama. Bez razmišljanja sam odmarširao u kuhinju, protalaškao u fioci sa lekovima, iz napola potrošene table „bensedina“ izvadio sam dve tablete i popio ih uz malo vode. Nisam želeo da mi se pripiša pre vremena jer u takvom stanju, kao što znaju regruti, izviđači i školarci na izletu – može da se pojača ukrućenost, pa đokice postanu đoke, šumski vilenjaci u obliku levitirajućih zmijčića.

Da ne bih morao da priznam sebi kako sam više očekivao od razgovora sa svojom kćerkom, a nemajući nikakvu želju da listam albume sa porodičnim fotografijama, bacio sam se u krevet poput klade kojoj je odnekud data sposobnost da zamišlja da je božićna ćurka. Moje telo obgrliše misli o Džudit Rič Heris i njenoj tezi da decu ne vaspitavaju roditelji, već druga deca. Jeste da geni utiču da deca liče na svoje roditelje u smislu visine ili inteligencije, ali deca ne pokušavaju da zadovolje, a pogotovu ne da liče na svoje roditelje. Kakva ubitačno prosta i nepotkupljiva logika! Nisam se opterećivao istinama, izvan

mojih stručnih radova, ali tada, ležeći bespomoćno stegnut i zabljen u zatamnjenju tavanicu, poželeo sam da uputim jedan gorki osmeh odobravanja kolegici Džudit. Obećavajući joj da ću, ukoliko svane novi dan, njene ideje primeniti u kvazipatrijarhalni porodični ambijent Srbije, zemlje koja je dovoljno egzotična da se na njoj mogu testirati i najsmelije ideje i teze.

Još me držao unutrašnji klimoglav i razrada anketnih pitanja na temu „svrha vaspitavanja“ dok sam uključivao cd-plejer, želeći da u potpunosti sledim kćerkina uputstva. Pustio sam jedan od njenih bendova, u koje me je uvodila kao Crvenkapa vučinu u bakinu kućicu. Cocteau Twins. Prigodno za uspavlivanje, retko kad sam uspevao da ostanem budan do kraja diska.

Iako mnogima zvuči dekadentno, meni je njihova muzika u toj meri dopadljiva da me vezuje za prijatne prizore u dominantno purpurnoj gami. Možda ponajviše podseća na bajke i latinsku četvrt Nju Orleana. Zvuče bolno slatko, slično mojim sećanjima iz detinjstva kada me je bolelo zub, a ja bih ga klimao levo-desno, želeći da ga izvadim. U isto vreme osećao sam majušni bol, ali i neku nejasnu i blagu titilaciju, strašno prijatnu i zavodljivu.

Cocteau Twins šalju poruku da Lucifer treba vratiti u pakao. Muzika puna čežnje, tuge i čudnog grešnog zova lelujala je u tami dnevne sobe.

U glavi mi se vrzmala misao o neophodnosti da se ovog trenutka ne misli ni o čemu. Utuviti u plitku površinu mozga zaborav koji će sve misli raspršiti. Bez upotrebe mašte. Samo gola volja je to mogla da izvede. Čuo sam sopstveno umireno disanje, utanjeno širenje pluća koja su zaronila u mulj sačinjen od creva i iznutrica različite težine.

Bližilo se jutro. Ogromni puni mesec lebdeo je iznad zgrada koje su virile tamo negde preko puta NAS, lako vidljive kroz prozore bez zavesa. Mrzim zavese više od bilo čega i nikada ih nisam imao u stanu. Letnji solsticijum, najduži dan u godini ubrzano se približavao, a to su nagoveštavali svetlo nebo i miris lipa u mojoj ulici...

Opušteno je poznato da se čovek uspava samo minut ili dva posle zatvaranja očiju i opuštanja u krevetu. Za tih 120 sekundi naš mozak lagano prestaje sa svesnim aktivnim radom i tokom noći počinje svoju užurbanu fantazmagoričnu aktivnost koja je, začudo, još uvek prava misterija za nauku. Da bih pojačao tu misteriju, i sprečio radoznale demone da čeprkaju nešto iza nje, pokrio sam lice jastučićem, kako bih što pre odlebdeo u san, kao da bežim od stvarnosti koja me neumoljivo vodi ka tuzi i bezvoljnosti. Od silnog opuštanja ubrzo sam se sklupčao u zgrčenu kašu mesa i kostiju. Pokušaj da nabacim i zacementiram usnulu facu ličio je na napregnuto istezanje facijalnih mišića.

Uzalud sam prizivao ispod svojih čvrsto zatvorenih očnih kapaka tirkizne uvale toplih mora, mediteranske zrake sunca koji me lagano zagrevaju i opuštaju. I moju davno počinušu mačku Lizu koja je umela tako spokojno da leži ispod trpezarijskog stola, razvučena i potpuno u miru sa sobom i svetom...

Znoj te uvek izda, bez obzira na kvalitet vizije i karbonski nasleđene higijenske navike. A ja sam bio jedan pošteno preznojeni čovek, čas vlažan od vreline, čas moker od hladnoće. Taj oštri kiselkasti miris koji nagriza kožu i udahnuti vazduh. Peckanje i svrab i nedefinisana iritacija nalik bolnom osipu su se smenjivali i umnožavali. Osećao sam kako gorim ispod pazuha i kako se plamen širi duž kičme, izazivajući ledeni znoj na temenjači. Odjednom sam postao svestan svoje umašćene i ulepljene kose, vazelinski presijavajućeg čela,

naboranog kao dno presušene rečice; čekinjastog lica, sa oklembesenom donjom vilicom, crvenih obraza i nosa istačkanog mitiserima; jebeno svestan svojih mokrih obrva sa kojih su se *lojaste* graške slivale na uzdrhtale trepavice. A onda sam osetio onaj karakteristični, intimno-opojni miris oznojenog međunožja. Oprezno sam se počesao po stidnim dlakama. Pri tom nisam osetio onu *težinu gravitacije* koju narasla masa stvara. Pridigao sam se na laktove i pogledao naniže: nikakvo ispupčenje nije štrčalo niti se busalo u usijanu glavu – samo mlohava pačica u svom životinjskom snu. Taj bebasti prizor me opusti ljupkije od trodona.

Vratio sam se u horizontalu, meditirajući poput budiste-početnika o izgubljenim mineralnim solima koje su me napustile kroz potoke znoja. Osećao sam se nekako izvetrelo, bez svih tih minerala, kao ustajali špricer. Jedino me je jedno sapunjavo tuširanje moglo dovesti u stanje nevinog umora koji je uvod u pročišćujući san.

Pobožno sam se svukao, ritualno protrljao stomak da se ne prehladi, i hodočasničkim korakom se uputio ka kupatilu. Pustio sam vodu iz obe slavine, sačekao da se pomešaju crvena i plava i onda ušao u kadu kao u reku Jordan, i podigao tuš poput krsta uperivši ga na sebe. Mlaz mlake vode me rasvesti i osveži, a ljudska snaga u meni se otčepi i prostruja celim telom. Taman sam zgrabio šampon sa mirisom okeanske pučine kada osetih dobro poznato pulsiranje...

Golem crv je ponovo progimizao uvis.

Kao da me je pratio. Kao senka. Kao ogledalo. Kao anđeo ljubavi koji se povampirio u anđela osvete... Mogao sam da vidim svu tu krv što bučka, štrcka, kruži i disao sam duboko da je snabdem kiseonikom i učinim svetlo, svetlo crvenom. Otkucaji srca, sve jači i jači, uspinjali su se u talasima i udarali u grkljan, a odatle se širili preko ramena i dopirali do lopatica na leđima.

Jedna vena mi se ispupčila na čelu. Poput konopca kojim se pakuju preporučeni paketi za mladu vojsku. A ja sam bio taj paket, čijoj sadržini je pretila opasnost da se svakog trenutka i definitivno ubuđa ukoliko paket ne bude raspakovan. Odbrojavanje je otpočelo negde iz sredine i nisi znao koji je kraj bliži...

Sav naježen, u stanju nadolazećeg utruća, duboko svestan da izbor postoji ali ne i drugi život – odložih šampon i uzeh ga kao skiptar da držim, moleći se za njegovu milost. Prisetih se Biblije svoga detinjstva koju propovedahu stariji mladići, stasali u ispravne uličare, frajere i mangaše. „Sve polazi od ruke. Ko drka – daće mu se!“

Timario sam ga lagano ubrzavajući, prelazeći celom dužinom, i čekajući da mi sam da znak kada da se usmerim na obod glavića. Gledao sam u njegovu pobedničku pozu, ukorenjen na prestolu, mrtva straža na vrhu sveta.

Polako, vrlo polako, pomerih glavu i pogledah unaokolo. U noćnom sivilu sve stvari izgledale su sablasno i nimalo prijateljski. Duboko sam udahnuo, propeo se na prste i pojačao tempo prevlačenja kože. S obe strane čela tukli su mi damari. Grozničavo šljapkanje je odavalo ulazak u trans. Štipkao sam bradavice, nabijao prst u pupak, mesio muda pazeći na stisak. Nije me uopšte bilo briga šta Džon Doris, jebeno cenjeni američki filozof, misli o „nedostatku karaktera“. Cimao sam se napred-nazad, navučen na sopstveni kurac. Disao sam kao najpoganija učenica Džindžer Lin. Zamišljao sam audiciju za čelično tvrdo pornić „Psiho Patak“. Ja sam glumio smerno-napaljenu rudarevu kći, zajapurenu od uglja

i nevinu od vaspitanja. A istovremeno sam glumio i farmera-napoličara koji pije u polju neubranog pamuka jer mu rudareva kći ne da da joj ga zbiči. „Imam te“, škrgutao sam zubima, kroz džejmsbraunovsko stenjanje. Vau! Ding-e-dinge! Jea! Rasturio sam se od razbucavanja nevidljivog ljubavnika...

Isuse! Oh, Bože dragi, i presvetla Bogorodice, konačno... Osećao sam kako mi vera nadolazi, srce se pritajilo iščekujući potop, koji sam blagosiljao perverznom raspelom prošaranim pomodrelim, kao njujorške avenije izukrštanim žilama.

A onda sam zavapio kao poslednje siročće u ovozemaljskom svetu i svršio. Više je ličilo kao da sam se uneredio. Iskenjao kroz oči davno progutani ključ od gusarskog blaga... Čuo se šljiskajući udarac u talijanske pločice, koje zaškripaše od tečnog metka što ih je skroz nenadano strefio...

Gotovo je. Uspeo sam. Izbacio sam tromb kroz spermu.

I sve repove u svom nedojebanom životu.

I svako seme naivnosti i neutažive mudrosti.

Do poslednje kapi. Završena zdravica. Za sada.

Ophrvan neljudskim umorom, uspavao sam se brzo i duboko. Pre toga sam prebacio još jedno jastuče preko glave, možda žudeći za sigurnošću koje mi je prijatna pamučna tkanina na licu donosila. A onda sam odlutao u san... Našao sam se u belini i zelenilu Univerzitetske klinike Istočne Anglije. Ali, tek posle brze i udobne vožnje ljubičastim Bentlijem... Bentli je bio ljubičaste boje, ma koliko to zvučalo halucinogeno... Miris engleskog parka, onog koji je okruživao Univerzitetsku kliniku, bio je zanosan i tako predvidljiv. Stranci koji posećuju Britaniju obično vrlo pogrešno naglašavaju kako je promenljivo i ćudljivo ostrvsko vreme i pominju, za njih, često nepodnošljivu klimu. A niko, ili skoro niko, ne govori o ispranom, svežem vazduhu koji je pročistilo i produvalo kanalsko more, niti govori o mirisu sveprisutnog Atlantskog okeana koji struji engleskim padinama. Osećao sam se kao u banji, obasut i okupan morskim vazduhom u kome sam na čudan način osećao kapljice severnih mora... Na prijemnom pultu, nalik recepciji hotela sa dugim hodnicima i liftovima od rezbarenog drveta, na prvi pogled nije bilo nikoga. Ali kada sam se približio video sam da na podu sedi mladić koji me je odmerio i kazao mi da je profesor Smit ili Džons, imena se ne sećam, u prvoj kancelariji sa leve strane i da me čeka već neko vreme... Rekoh mu hvala i bacih pogled na sat koji je pokazivao da vreme za naš susret još nije došlo. Pogledah ka prozorima kroz koje je sunce u snopovima padalo na crno-bele mermerne pločice poda. Osetih se skućeno i zarobljeno u belom lanenom odelu, sa tamno zelenom leptir-mašnom koja me je još više činila zatočenikom. I gotovo otrčah u toalet da se umijem. Voda koja je isticala kroz slavinu imala je nezdravu boju, kao da je prolazila kroz zarđale cevi. Pustio sam da isteče, i tek posle nekog vremena je izgledala čisto... Kada sam izašao sat je pokazivao dva minuta do šest. Vreme da se sretnem sa profesorom Smitom ili Džonsom. Lagano krenuh hodnikom, i kada sam se već približio kancelariji gde je profesor Smit ili Džonsom trebalo da me čeka, onaj mladić mi doviknu: „On vas očekuje“, i konspirativno mi namignu... Zakucah na debela vrata i ne čuvši nikakav odgovor, udoh. Preko puta vrata, zavaljen u luksuznu kožnu fotelju, sedeo je profesor Smit ili Džonsom. Imao je oko šezdeset godina, bio je sed, obučen u odelo slično mome, razdrljen oko vra-

ta, i na prvi pogled uživao u svom položaju. Sa njegove leve strane, pored prozora koji je gledao u atrijum prepun zimzelenog bilja, bio je mermerni postament sa osvetljenim akvarijumom... Ja ga pozdravih i rekoh mu ko sam. Imao je čvrst stisak i miran, pronicljiv pogled. Bio je čovek koji kontroliše situaciju. Odmah je prešao na stvar i počeo da se raspituje za detalje memorijskog čitača, napravljenog u nišvilskom Institutu za interaktivne studije. Rekao je da njegov univerzitet želi da kupi jedan aparat i da cena nije problem. Ja mu najpre izvukoh prospekte iz torbe, a onda, pošto ih on pažljivo složi u fioku, reče mi kako je čuo da aparat koji mu nudim ne može da pročita dugoročne memorijske zapise koji su emocionalno obojeni. Sa smeškom mu odgovorih da i sam razume da nisam u prilici da mu otkrivam rezultate našeg najnovijeg istraživanja baš detaljno... Prihvativši moj komentar profesor Smit ili Džons reče da bi bilo dobro da popijemo nešto za osveženje i izvuče dve flašice dijetalne koka-kole iz minijaturnog frižidera u uglu sobe. U već zatamnjenom prostoru osetio se osenčeni fluid rane večeri, sve je bilo prigušeno, vitraži su sprečavali poslednje, već slabe zrake sunca da nas još malo osvetljavaju, i jedino je akvarijum bleštao prepun svojih užurbanih i ćutljivih stanovnika...

Sledeće čega se sećam je da se budim sa osećajem tuposti i prespavanosti. Naglo sam otvorio oči, osetio da me glava jako boli, i kao malo dete bez energije, sedeo na krevetu sa nogama na podu. Nekakav mučni, mamurlukom zamrljani utisak da nije baš sve u redu opstajao je kroz moje lenje misli. Mogao sam da se setim ponekih detalja jutarnjeg sna, ali to su bili samo tekstovi koji se čitaju bez nužne potrebe da se razumeju. Iako me je san, svojim dramaturškim nitima zaokupio, u magnovenju mi se prikaza ONO šta mu je pret hodilo. Naglo se trgoh, setivši se da „cialis“ ima produženo dejstvo. *Koliko* je rekao moj pokroviteljski zubar? Trideset i šest sati? Znam da je bilo nešto duže od jednog dana i noći, ali ne verujem da je mogao da deluje, recimo, četrdeset i osam sati. Pa, čime bi ljudi jebači varili hranu za to silno vreme? Krv treba i stomaku, ne samo srcu i mozgu, prosto kô sađenje pasulja, zar ne?

Sve mi se odjednom vratilo. Ali, ON se nije vratio. Hoću da kažem, nunao je bezbrižno, bezazleno zakovrnuto, ušuškano u razbarušene busene dlaka koje su još mirisale na jorgovanski sapun.

Od kako znam za sebe trpim njegovu hirovitu ćud, njegovu natprirodnu prirodu. Služeći mu mnogo vernije i pedantnije nego on meni. Ali to vam je kao kad čuvate pitona u stanu: nikada ne možete računati na ravnopravno, do balčaka iskreno prijateljstvo.

Obazrivo sam se protegao, muvajući se po stanu i proveravajući raspored stvari; izašao sam na terasu da izluftiram glavu i počastim komšinice s one strane ograde svojom rutavom, razgaćenom pojavom; slika njihovog krezubog balavljenja i ubuđalog sekreta, vlažnog kô zapljuvana suva slina, što im ostavlja suzni trag na unutrašnjoj strani butina – to će ovu moju čumu baciti u dubok san, u večna lovišta gde Svevišnji skuplja rogatu, ja haću marvu.

Svi mi imamo napade *entuzijazma*, ali ipak je nepobitna činjenica da je moj nakurčeni gospodar prinuđen da se povinuje mojim pomalo prezrelim godinama. A on, nauka nedvosmisleno dokazuje, matori mnogo brže od nekih drugih delova mene. Eto, kosa me služi, mogu rep da vežem i opet da mi se ne vidi čela na temenu, i stomak mi fino napre-

duje, sise dobijaju na težini, boja očiju mi nije izbledela, niti su beonjače postale krvave, a zenice vodnjikave, čak mi se ni moj čitalački vid nije naročito zamaglio. A i mogu još uvek peške i do pijace, i do pošte, i do posla. Što sam tog jutra i učinio: častio sam sebe jednom uspravnom, komesarskom šetnjom do Filozofskog fakulteta. U pantalonama je sve bilo kao pod peglanu ivicu, nema mrdanja iz nogavice u nogavicu, niti krivljenja u stranu da se gviri kroz ključaonicu između dva dugmeta na šlicu. Možda se postideo zbog onog ludovanja noćas, pa se skupio u sebe bojeći se visine iznad koje se obično nemarno klatio. Sada se bio priljubio uz donji deo stomaka, te sam bio prinuđen da malkice širim noge dok hodam – kô da imam tri jaja. Šta ti je nesavršenost ljudskih strasti. Nikada ne znaš kada će te savest zaskočiti...

Žagor u auli fakulteta me začas ubaci u pedagošku rutinu. Čekala me je hrpa student-skih radova koje je trebalo pregledati. I oceniti, uz što suvisliji komentar. Koliko zahtevan, takav posao bio je i zahvalan jer sam čitajući njihove radove video svet njihovim očima, makar na kratko, i tako sebe podvrgao još jednoj seansi samopotvrđivanja lišenog udobnog buntovništva iza koga se krio odrtaveli sentimentalizam.

Proveo sam u učionici mnogo vremena govoreći o bogomdanom mučeništvu umetničke kreacije, o tome kako nikada ne možemo biti svesni sve površnosti našeg opštenja, i naše sudbinske nemogućnosti postizanja „realistične“ percepcije sveta.... A potom bih takvu priču, obojenu sirovim emocijama i mladalačkim filozofiranjem, dobijao od mojih studenata u njihovim esejima. Njihovi tekstovi posedovali su lepotu devičanskog poimanja i jačinu neukaljanih reči... Sve vreme mi je pred očima lebdela slika o nama kao o lutalicama u ovom svetu, lutalicama koje idu kroz život bez potpune svesti o tome šta su uistinu videli i saznale...

Sve u svemu, dan mi je bio ispunjen svrsishodnim radom. Volim kada uđem u taj melanholični vrt vrhunskog neznanja. Tada mogu da dozvolim sebi da budem stroži prema profesorskim autoritetima nego prema studentima, ambicioznim anonimusima na ivici anksiozne depresije. To je nešto što ćemo vremenom tek početi da delimo i razmenjujemo, vrlo ravnopravno, kao regularno odrasli ljudi...

Život je opet bio uzbudljiv na onaj provereni, ugodno predvidljivi način. Vratio sam se kući u vedri suton, svraćajući usput do supermarketa da kupim delikatesne sitnice za brzopoteznu večeru. Momački raskomoćen, umutio sam sebi jedan hladan nes sa puno mleka i šećera, i zaseo na moju radnu stolicu sa točkicama. Uključio sam kompjuter, probao stepen zasladašenosti nesa u dubokoj šolji sa natpisom „PLEASED TO MEET ME“, i ušao u uobičajeni večernji proces.

Internet me je motrio netremice kao mačor na vrhu Vavilonske kule, ali ja sam se nalazio u prostoru u koji on nikad neće moći da primiriše, makar i da sve posle smrti ode u tri lepa matriksa. Pretraživanje opskurnih sajtova nije ništa prema onome što me je čekalo u mom folderu – dalje ispisivanje i razrada eseja „Estetika tržišta: umetnost neoliberalnog fašizma“. Pre nego što ću se baciti na raskrinkavanje mehanizma „galerijske zavere“ u slučaju Džefa Kunsa, reših da proverim poštu. Možda mi se žena javlja nekom ljubomorom obojenom ironičnom porukom, o tome kako se sjajno zabavlja u društvu kćerkinih druga-rica i poznanika. To je bilo moguće budući da mi se čitavog dana nije javila, barem ne na

moj čokoladni mobilni. Tako ga zovem jer uvek zvučim slatko kad se javim kroz taj *privet* sa šarenim dugmadima i televizorčićem sa ugrađenim daljincem, uz haj-ho razdraganost što čujem nekoga koga viđam više puta dnevno.

Uđoh u moj inbox preko outlook express-a i videh da mi je, pored poziva na obnavljanje pretplate za „Flash Art“ i „Journal of Zoology“, pristiglo i pismo od mog bliskog poznanika koji se trudio, u danima kada nije pio iz nadahnuća, da postane pisac – iako ga niko na to nije terao, niti se otvarala mogućnost neke zarade. Uz znak koverta stajao je naslov „Teze o muškom“. Kliknuo sam ikonu i otvorio poruku, bez nekog posebnog interesovanja, više razmišljajući zašto sam iznenađen što nema nikakvog mejla od supruge. Otpio sam gutljaj fino balansiranog hladnog nesa, pitajući se koliko je već prošlo otkad sam prestao da pušim i da li sam u tom apstinencijalnom periodu upoznao mog raspisanog drugara, ili naše poznanstvo traje iz vremena kafanskih fajronta i postdiplomskih žurki. Onda otpočeh sa čitanjem.

„Fino je bilo sinoć, dragi Vojo. Sve te ribe i pičkice treba jebati, a onda ih kutlačom tešiti. Eh, do tada ja se moram svojim poslom baviti. Dakle, slučaj ‘cialis’ je došao na red. Zamoliću te da mi pošalješ opis delovanja tog ‘podizača’, mislim na ono što ti je kazala tvoja doktorica (iz kog predela se pumpa krv, koliki je rizik za srce, i ostale medicinske dijagnoze i pretpostavke, ali obavezno reproduciraj taj ‘stručni vokabular’!). Zatim, bitan je opis doktorice (to slobodno izmisli, napravi je na sredovečnu maznu kučku), kao i tvoj odnos sa njom (nagoveštaj seksa i tvoj strah da se u to upustiš, to ljuljanje prljavih misli na pučini zdravog razuma...). Takođe, želim tvoje precizne opise onoga što ti je zla patka radila na žurci, kao i nastavak mučenja u horor finalu. Bilo bi najpoželjnije, sa stanovišta naracije, da tok svesti tvoje patke bude izražen kroz asocijativni unutrašnji monolog. Obrati pažnju na misli koje su ti se vrzmale po glavi dok si preživljavao napad panike – strah da ćeš umreti oran a neizjeban, umiksano sa slikama, recimo, mrtvih roditelja (daj mi neku idiličnu situaciju, trenutak kada te je otac u nečem važnom podržao, ili kako ti se majka svaki put obrađivala kada bi joj došao u posetu sam, bez snajke koju nije podnosila... takvi melodramatični detalji – slobodno ih ti izmisli, preradi, ali želim autentično tvoju onomatopeju!). I, svakako, jutarnji strah da ti se ponovo ne digne mimo tvoje neslobodne, užasnite volje. Kako hodaš na prstima, sve pazeći da ga ne ‘probudiš’...

Mislili smo se razumeli. Ovo će ti taman biti odlična vežba pred pisanje udžbenika – nema kulturološkog prevrata bez straha od podivljalog kurca, je l’ da?

Ej, a pazi kakav ljubavnički zaplet sam danas smislio. Iznad ulaznih vrata zgrade, na puškomet od sedišta gradskog SUP-a, u kojoj živi znameniti nišvilski univerzitetski profesor i kontroverzni intelektualac, levičar i jebač beskompromisni, osvanuo je jednog sunčanog dana prilično masivni grafit: VOJA KONJ JEBE ROĐENU ŽENU! Naravno, u pitanju je ljubomorni ispad ostavljene ljubavnice (ili prevarene, pošto je profesor ozbiljni levičar koji veruje u klasni promiskuitet kao oblik klasnog rata!), takođe intelektualke, rodnom iz okolnog sela, a koja je sklona akcionom poimanju dijalektike suprotnosti. I sada naš epski muškarac sa levice mora da upotrebi desnicu da bi razrešio ovaj mrsomudački zaplet... Dobro zakuvano, a? Ovaj događaj se može spojiti sa ‘cialisom’, kao predtekst čitave situacije, motiv ostavljenog muškarca koji uzima ‘podizača’ da bi se ispraznio po svima, ali se

negde usput zablokira i dođe do implozije, pa tek onda do karate-ejakulacije. Mislim da ovo savršeno funkcioniše kao celina.

Eto, vidiš da se može ostati u skladu sa starogrčkom filozofijom i bez da guziš dečkića na kraju kolone!

Južnjački pozdrav!"

Osmehnuo sam se na isti način kako sam se osmehivao onima koji su me posećivali u bolnici posle operacije na srcu. Neki ljudi se naprosto kidaju kako bi obradovali one koje vole. Drugi su uzdržani u ljubaznoj zamišljenosti da ne bi ispali napadno brižni. A ima i onih koji te zasmjevaju jer veruju da će te jedino tako zaslužiti. Kao sa Pavlovljevim psima: ako stalno ne vršiš eksperimente na njima, oni će početi da se ponašaju kao kućni ljubimci, siti ljudi koliko i psećeg života. Slično je i sa piscima – ako ih uopšte ne zarezuješ, takvi će sa olovke preći na kompjuter i ti ćeš uskoro dobijati novogodišnje čestitke u obliku audio-vizuelnih „heftalica“ – za koje će ti trebati mala večnost da ih rasheftaš i super-novi antivirusni program da nakon čestitanja dezinfikuješ svoju preterano gostoljubivu pisaću mašinu... Lenjost i glupost su jednojajčani zametak svakog naučnog otkrića i umetničkog stvaranja. Samo ko to da prizna u vremenu kada svete knjige ni u džepnom izdanju više nisu kurentna roba? Ovo je doba nepročitanih bestselera u kojima se plastičnom hirurgijom leči kult nasilja u savremenoj potkulturi starmalih delikvenata koji su žrtve sopstvenih nagona. A, opet, ne zapostavimo starinski humanizam koji se ljutito pita: Zar su oni krivi što Bog ne haje za sopstveni marketing? Takav nemar i jeste elementarna nepogoda, i miriše na beskrupulozne i spretne ljude, dabome...

I da, mogao sam ja ovako do novog jutra, i novog determinizma, ali *taj* posao me je svejedno čekao. I bilo je jasno čak i starom opakom Bobu da neće prestati da čeka makar i zakucao na nebeska vrata. Dakle, bio je red na mene da poradim na tastaturi.

„Dragi moj Zorane, hvala ti za poruku, i ja sam uživao u tvom društvu prošle noći. Međutim, ne samo zbog mojih velikih obaveza danas i sutra (usmeni Estetika 4, pregled pisanih iz Kulture Dopadanja i još ponešto), nemam nikakvu nameru da ti 'obnavljam' svoje priče i dogodovštine, jer u vezi sa njima važi prosto pravilo koje datira još iz grčke filozofije (hapax legomenon) i koje zapravo kaže da se 'sve dešava samo jednom'. Zaključak je da bilo koja 'živa' priča ima svoje postojanje samo jedanput, a da je drugi momenat u kome ponovo treba da se ispriča velika metafizička, ako želiš, i sudbinska greška.

Iako si mi vrlo drag, a ti to znaš, nemam nameru da se u suludoj trci sa Vaseljenom izgubim i stvorim svoj hubris s kojim neću znati kako da se nosim.

Neka ti usmene životne dogodovštine budu potka, a ja ne sumnjam u tvoju kreativnost i imaginaciju na bilo kom nivou preživljavanja i izživljavanja.

Tvoj drug, uvek spreman za novu priču, pa i laž.

'Laži su samo formalni zvuci' (Platon).“